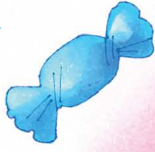

With Love

Sweet Candy Fairy

穿成大佬的小仙女

ให้รักนี้ มีแต่ 3 ความหวาน

Love

ลองอ่าน

With Love

ลองอ่าน

เขียน : ชุนตาหา
แปล : พิรุณเดือนสารท

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

穿成大佬的小仙女 3

Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน 3

春刀寒

ซุนเตาหาน

พฤษเดือนสารท แผล

เขาผละจากริมฝีปากเธอ แบบหน้าปากชิดติดกับเธอ เรียกเธอเสียงแผ่วต่ำ "ที่รัก"

ในดวงตาเธอราวกับมีม่านหมอก ริมฝีปากเลิกเพยอ ถูกเขาจูบจนยังเรียกสติคืนมาได้ ตอบกลับเสียงอ่อนนุ่มว่า "อืม..."

ท้าวทั้งร่างเขาเหมือนโดนไฟสุ่ม จี๋รั้งฝั่งศีรษะลงกดจูบบนกระดูกไหปลาร้าเธอ ค่อยๆ ไล่ขึ้นไปข้างบน แล้วจูบจากลำคอไปที่ใบหู จูบจนสาวน้อยสองขาอ่อนยวบ ไม่ขยับเขยื้อนอยู่ในอ้อมอกของเขา เธอได้ยินเสียงแหบพร่าของเขา "ฉันรักเธอ"

จนตายก็ไม่เปลี่ยน

คำนำ

แม้ว่าเรื่องราวความรักของ 'จิ้ง' และ 'อึ้ง' จะเดินทางมาจนถึงเล่มสุดท้ายแล้ว แต่ 'Sweet Candy Fairy ให้รักนี้มีแต่ความหวาน' เล่ม 3 ก็ยังคงมีเหตุการณ์ที่นักอ่านอย่างพวกเราต้องลุ้นและเอาใจช่วยให้ทั้งคู่ก้าวผ่านอุปสรรคที่โถมซัดเข้ามาอย่างไม่ทันตั้งตัว ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้นำไปสู่การคลี่คลายเรื่องราวทั้งหมดที่อยู่ในใจของเด็กสาว ทำให้เราได้เห็นความรักที่ผลักดันให้คนคนหนึ่งกล้าจะเปลี่ยนแปลง ยอมรับ และเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง...

ตอนที่ได้อ่านต้นฉบับของนิยายเรื่องนี้ ก็คิดว่าคงเป็นเรื่องราวความรักที่กุกกักก๊วยไสของเด็กหนุ่มสาว ทว่ายิ่งอ่านไปเรื่อยๆ ยิ่งพบว่าเส้นทางชีวิตของตัวละครหลักทั้งสองต่างมีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น ทว่าในตอนที่พวกเขาพบเจอกับปัญหาเหล่านั้น ทั้งคู่ก็ยังมีกันและกัน และมีคนรอบข้างให้พึ่งพิงจนท้ายที่สุดก็สามารถผ่านอุปสรรคไปได้ ทำให้ได้มองย้อนกลับมาว่าบางทีชีวิตของคนเราอาจไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย ขอเพียงใครสักคนที่เชื่อมั่นและยืนหยัดอยู่ข้างเราในวันที่พบเจอกับความยากลำบาก เพียงเท่านั้นเราก็อาจมีความกล้ามากพอที่จะก้าวต่อไปได้แล้ว

With Love ขอให้ผู้อ่านได้เจอใครสักคนในชีวิตที่เป็นดั่ง 'จิ้ง' หรือ 'อึ้ง' ของตัวเอง และหวังว่าเรื่องราวของทั้งคู่จะช่วยเติมความหวานจุดประกายความหวังเล็กๆ ขึ้นในหัวใจของนักอ่านทุกท่าน ให้มีความกล้า และเต็มไปด้วยรักดังเช่นพวกเขา หากพร้อมแล้วเราไปร่วมเป็นสักขีพยานความรักของเด็กหนุ่มสาวคู่นี้ด้วยกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ห่านหยาง ตำรวจหน่วยปราบปรามยาเสพติด ผู้กองห่านเป็นผู้ที่เข้ามาช่วยชีวิต ซื่ออิงเอาไว้ในเหตุการณ์ไม่คาดฝัน และภายหลังเขาได้กลายเป็น พ่อบุญธรรมของซื่ออิง
- ซย่าเสี่ยว เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยและรูมเมตของซื่ออิง หญิงสาวผู้มีบุคลิกน่ารัก เรือง สดใส ช่างแม่ที่ เป็นเพื่อนกับโอวหยางป้ามาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย
- โอวหยางป้า เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยและรูมเมตของซื่ออิง สาวช่างแม่ที่ เป็นลูกคู่ ของซย่าเสี่ยว
- เกาเหียน เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยและรูมเมตของซื่ออิง สาวมาดเท่ ผู้ชื่นชอบ การเล่นเกมเป็นชีวิตจิตใจ และมีความถนัดในด้านเทคโนโลยีเป็นพิเศษ
- เจิ้งหลิง เพื่อนร่วมวิทยาลัยตำรวจของจี้รุ่ง เจิ้งหลิงเป็นหญิงสาวหน้าตาดี ได้รับตำแหน่งดาวของวิทยาลัยตำรวจ เธอแอบสนใจจี้รุ่งอยู่ และ พยายามเข้าหาเขา
- จี้เสี่ยวซี ลูกชายคนโตของจี้รุ่งและซื่ออิง จี้เสี่ยวซีเป็นเด็กหน้าตาดี น่ารัก ทั้งยังเป็นเด็กดีไม่เสียดัง ไม่ก่อความวุ่นวาย ฉลาดและเลี้ยงง่าย ใครเห็น ก็เอ็นดู แต่กลับเป็นไม้เบื่อไม้เมากับจี้รุ่ง
- จี้เสี่ยวอิ่ง ลูกสาวคนเล็กของจี้รุ่งและซื่ออิง จี้เสี่ยวอิ่งเป็นเด็กขี้แย ติดซื่ออิงมากๆ สนิทตื้นเ็นมาป๊าบก็จะร้องไห้โยเยให้ซื่ออิงอุ้มอยู่ตลอดเวลา จี้รุ่งที่อยากช่วย ภรรยาดูแลลูกก็ยิ่งต้องยอมแพ้ให้กับความมอแงของลูกสาวตัวน้อย

บทที่ 84

แสงตะวันในฤดูหนาวเย็นเฉียบแทงลอดผ่านชั้นเมฆหนา ขอบฟ้า
มีแสงรำไรโผล่พ้น

ร่างของคุณปู่ตระกูลจี้ถูกย้ายไปตั้งแต่ตอนท้องฟ้ายังมีดมัว หลังจากนั้น
ก็เป็นงานศพ ผู้หลักผู้ใหญ่ออกหนังสือแจ้งภาวะเจ็บป่วยวิกฤตไว้ล่วงหน้าแล้ว
ที่โถงเคารพศพ ตระกูลจี้กำลังตระเตรียมพิธี

จี้จิ่งนั่งอยู่ลำพังข้างแปลงดอกไม้ถึงสองชั่วโมงจนซีอิ่งตื่นขึ้นมาอีกครั้ง
เขาได้ยินเสียงพลิกตัวแกรกรากดังมาจากอีกฝั่ง สว่น้อยน่าจะกำลัง
หาโทรศัพท์มือถือที่อยู่ ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้ยินเสียงนุ่มละมุนของเธอ
ลอดออกมา "ฉันทื่นแล้ว"

เขาส่งเสียงรับคำเบาๆ และเนื่องจากทั้งร่างหนาวจนแข็งทื่อ เสียงก็
แหบแห้ง จึงเอ่ยอย่างซ้าๆ ว่า "อึ้งอึ้ง วันนี้ไปดูหมีแพนด้าเป็นเพื่อนเธอ
ไม่ได้แล้ว อีกสองสามวันได้ไหม"

ซีอิ่งหาวหนึ่งทีแล้วตอบรับอย่างว่าง่าย "ได้สิ"

เธอน่ารักมากๆ ไม่เคยถามเรื่องส่วนตัวของเธอมาก่อนเลย

จี้จิ่งเองก็ไม่ได้บอกอะไรกับเธอไป ด้วยไม่ยอมให้สว่น้อยทุกข์ใจ
เพราะเขา

หลังวางสายแล้วจี้รั้งก็ลุกขึ้นยืนเคลื่อนไหวย่างกายที่แข็งทื่อ จี้เขียน
ส่งข้อความให้เขา อีกฝ่ายคงจะบอกเรื่องขึ้นตอนคร่าวๆ ของงานศพ

จี้รั้งกลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็เรียกรถไปที่โรงแรมศพ

ศพคุณปู่ถูกจัดการอย่างเรียบร้อย เปลี่ยนชุดเป็นเครื่องแบบทางการ
ของกองทัพ มีผู้คนทยอยมาร่วมไว้อาลัย

จี้รั้งไม่ทักทายใครทั้งนั้น โชกศิระชะและเผ่ากระต่ายเสร็จแล้วก็ไปยืน
อยู่ด้านข้างเงียบๆ เรื่องที่จำเป็นต้องจัดการในงานศพมีมากมายเหลือเกิน
ยุ่งกับการเข้าๆ ออกๆ ไม่มีเวลาให้พวกเขาได้เสียใจ

ไม่นานเท่าไรนักก็มีคนสวมชุดสูทสีดำถือกระเป๋าเอกสารมาหาจี้รั้ง
ยื่นเอกสารพินัยกรรมชุดหนึ่งให้เขา "คุณจี้ยกมรดกภายใต้ชื่อทั้งหมด
ให้กับคุณ"

เด็กหนุ่มสี่หน้าเรียบเฉย ไม่รับเอกสารแผ่นนั้นมา ทำเพียงเอ่ย
เสียงเรียบว่า "บริจาคไปแล้วกัน"

ทนายความตะลึงงัน "อะไรนะ!"

เด็กหนุ่มเบนสายตาไปที่ภาพถ่ายหน้าศพ "เพื่อชื่อเสียงของคุณปู่
บริจาคไปเถอะ"

เขาไม่เอากพุดอะไรอีก หลบตาลง ทำที่อยากจะผลัดใส่ผู้คนออกไปไกล
พันลี้

ที่ประตู เงินเฟิงจี้ที่ช่วยจี้เขียนต้อนรับคนชำเลื่องมองมาแล้วเอ่ย
เสียงเบาว่า "คุณปู่คุณเห็นผู้ชายตีกว่าผู้หญิงเหรอ ถึงไม่ยกให้คุณแม่แต่
นิดเดียว"

จี้เขียนมองเขาอย่างหมัดถ้อยคำจะพูดไปไหน ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "ไม่รู้เรื่อง
ก็หุบปากไป"

เงินเฟิงจี้พยักไหล่ "ผมเข้าใจ คงกะจะชดเชย แต่ดูจากสีหน้าของอาร์ัง
แล้วเหมือนจะไม่รับ"

ขณะทั้งสองกำลังคุยกัน จี้ไหว่ยเขียนก็เดินเข้ามาจากข้างนอก เขา

ออกไปปรับเพื่อนสนิทของคุณปู่ตระกูลจี้มาเมื่อครู่ที่แล้วก็ยุ่งสาละวนจนไม่สามารถปลีกตัวได้ จี้เขียนเรียกเขาไว้ "อารองคะ"

จี้เหวี่ยงเขียนหันมา "อะไรเหรอ"

จี้เขียนขมวดคิ้ว "ซูทรงไม่ได้มาใช้ไหมคะ"

จี้เหวี่ยงเขียนชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่วว่า "ไม่มา อาให้เธอกลับไปแล้ว"

สายตาจี้เขียนสาดประกายชิงชิงขึ้นวูบหนึ่ง แต่ไม่แสดงออกบนใบหน้า "แบบนี้ดีที่สุดแล้ว ร่างกายไม่แข็งแรง มาแล้วจะยิ่งเพิ่มปัญหา สองวันนี้อารองอยู่ที่นี้ด้วย คุณอาอย่าให้เธอมานะคะ"

จี้เหวี่ยงเขียนเงียบขริมิไป

รอนเขาเดินจากไปแล้ว เงินเฟิงจื่อถึงค่อยเอ่ยปาก "คุณพุดจาไม่เกรงใจอารองของคุณเกินไปแล้ว"

จี้เขียนไม่ใส่ใจนัก "เกี่ยวกับเรื่องนี้ ถือว่าฉันเกรงใจมากๆ แล้วนะ" เธอมองจี้รั้งที่ยืนอยู่ตรงโถงเคารถพศ "ถ้าตอนนั้นฉันไม่ได้เรียนอยู่ที่ต่างประเทศล่ะก็ จริงๆ นะ ฉัน..."

ถึงอย่างไรระหว่างเธอกับอารองก็ยังมีความสัมพันธ์ค่อนข้างหนึ่งชั้น ยืนอยู่ในจุดที่เป็นแค่หลานสาว คำพูดบางอย่างจึงไม่สามารถพูดออกมาได้

พ่อของเธอที่อยู่ข้างนอกเรียกขັນมาพอดี "เขียนเขียน ไปรับคุณลุงเงินของลูกหน่อย"

จี้เขียนจึงยังคำพูดเอาไว้ทันเวลา เธอโบกมือให้เงินเฟิงจื่อแล้วรีบเดินออกไป ก้าวไปได้สองก้าวก็นึกอะไรขึ้นได้จึงหันกลับมาพูดกับเงินเฟิงจื่อ "อารองน่าจะยังไม่ได้กินข้าว คุณพาเขาไปกินอะไรหน่อย"

เงินเฟิงจื่อพยักหน้า ด้วยความที่มีสำนึกในการเป็นเชยตระกูลจี้ อย่างสูงจึงเดินไปหยุดยืนอยู่ข้างจี้รั้ง และยังคงกศิระชะทักทายญาติมิตรที่มาไว้อาลัย

จี้รั้งหันไปมองเขาแวบหนึ่ง "คุณกลับมาอีกทำไม"

"ประเทศจีนคือบ้านฉัน ฉันก็ต้องกลับมาเยี่ยมบ่อยๆ ลี หิวหรือเปล่า ไป ไปหาอะไรกินกัน"

จี้จิ้งไม่อยากสนใจอีกฝ่าย "ไม่หิว ไม่กิน"

เงินเฟิงจี้จ้อทอดถอนใจ "ต้องอยู่ให้ถึงพรุ่งนี้เช้านะ ไปกินอะไรหน่อยเถอะ"

จี้จิ้งไม่สนใจเขาแล้ว จ้องเขม็งไปข้างหน้า แม้แต่สายตาก็ยังไม่เหลือบแลเงินเฟิงจี้จ้อรออยู่เนิ่นนาน ก่อนจะส่งข้อความให้จี้เขียนอย่างหมดความอดทน

เงินเฟิงจี้จ้อ : 'ทำภารกิจไม่สำเร็จ ขอประทานอภัยโทษ'

จี้เขียนตอบเขากลับมาด้วยเครื่องหมายจุดไปปลา

บอกข่าวเรื่องการเสียชีวิตไปตอนเช้ามีดี ทว่าคนมาร่วมไว้อาลัย เพิ่งจะมากขึ้นช่วงใกล้หัวค่ำ ต่างคนต่างก็เร่งรีบเดินทางมาจากที่ต่างๆ ในประเทศ

จี้จิ้งยืนอยู่ตรงนั้นหนึ่งวัน ใจลอยเป็นพักๆ นึกถึงตอนทำความผิดเมื่อยังเด็ก ตอนนั้นเขาจะถูกคุณปู่ทำโทษให้ยืนตากแดดด้วยท่าทางตามระเบียบของกองทัพที่สวนในเขตบ้านพักทหาร ยืนที่ก็ยืนอยู่หลายชั่วโมง

มีหลายครั้งที่เป็นลมแดดและสลบไป ตอนนั้นคุณย่ายังอยู่ ท่านจะคอยกระชับเท้าต่อว่าคุณปู่ว่าเป็นคนหัวดี จากนั้นก็ทำถ้วยเขียวต้มน้ำตาลดับร้อนให้เขากิน

เสียงร้องไห้ดังความคิดเขากลับมา ไม่รู้ว่าเป็นญาติคนไหนที่คุกเข่าร้องไห้อย่างขื่นขมอยู่หน้าโถงเคารพศพในเวลานี้ จี้จิ้งเพียงกวาดมองหนึ่งทีก็เบนสายตาออก ขณะกวาดตามองส่งๆ ไปทางประตู ก็เห็นเด็กสาวตัวน้อยสวมชุดดำ ในมือถือดอกเบญจมาศสีขาว ยืนรอรับถ้วยชงที่มาจากไว้อาลัย

เด็กหนุ่มที่ยืนมาทั้งวันราวกับเป็นรูปปั้นหินค่อยก้าวเท้าออกในที่สุดสาวเฒ่าวดเดินเข้าไปหา

ซึ่งเห็นเขาเข้ามา ริมฝีปากก็คลี่ยิ้มบางๆ

จี้รุ่งเดินไปถึงข้างตัวเธอ เอ่ยถามเสียงเบาว่า "เธอ..." ลำคอแหบแห้งจนแทบ เขากระแอมกระไอสองที ถึงค่อยเรียกเสียงกลับมาได้อีกครั้ง "มาได้ยังไง"

ซึ่งตอบเสียงค่อย "พี่จี้เขียนบอกว่านายไม่กินข้าวมาทั้งวันแล้ว" เธอเงยหน้าเล็กน้อยมองเขา สายตาอ่อนละมุน "รอฉันไว้อาลัยเสร็จแล้ว เราไปกินข้าวกันไหม"

จี้รุ่งลูบหัวเธอ บนใบหน้าค่อยมีรอยยิ้มน้อยๆ ได้สักที "อืม"

พอเด็กสาวตัวน้อยโขกศีรษะและวางดอกไม้เสร็จ จี้รุ่งก็เมินสายตาสงสัยจากรอบข้าง จูจซึ่งออกไป

เมื่อออกจากโถงเคารพศพแล้ว เธอก็จูงเขาไปยังโถงนั่งพัก หยิบปิ่นโตเถาหนึ่งออกมาจากตู้ล็อกเกอร์ราวเล่นมายากล "มีใจไก่ที่หน้าสะใภ้ทำ แล้วก็มีมะเขือยาวชุบแป้งทอดด้วยนะ"

เธอหวังว่าเขาไม่ได้กินข้าวมาทั้งวันแล้วกระเพาะจะไม่สบายเอา จึงนำอาหารจากบ้านมาให้โดยเฉพาะ

จี้รุ่งนั่งลงบนโซฟา หยิบปิ่นโตแต่ละใบออกมาวางไว้เสร็จสรรพ แล้วก็หันงัดเริ่มกิน

ซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างอย่างสงบเสงี่ยมเป็นเพื่อนเขา รอจนเขากินเสร็จก็เก็บปิ่นโตใส่กลับเข้าไปในตู้ จากนั้นจึงถามเขาว่า "อยากออกไปเดินย่อยอาหารสักหน่อยไหม"

จี้รุ่งพยักหน้า

ท้องฟ้ามืดลงแล้ว แต่แสงไฟในสวนสว่างมาก มองเห็นฝุ่นละอองลอยคลุ้งอยู่ในแสง

"หนาวไหม" จี้รุ่งถามเธอ

ซึ่งส่ายศีรษะ "ไม่หนาว ฉันใส่เสื้อมานานมาก"

เขาขบคิดแล้วก็คว้ามือเธอมากุมไว้ในฝ่ามือตนเอง รอบข้างเงียบสงัด

แต่จิ้งจอกไม่ยอมให้เงียบนัก จึงอดถามเธอไม่ได้ "วันนี้ออกไปเที่ยวเล่นหรือเปล่า"

เสียงตอบรับของเธอนุ่มละมุน "เปล่า อยู่บ้านทำการบ้าน" นึกอะไรขึ้นได้ก็เอ่ยต่อว่า "นายไม่มีเวลาทำการบ้านแล้วใช่ไหม อีกไม่กี่วันก็จะเปิดเรียนแล้ว ฉันน่าจะเอากลับบ้านให้นายลอก"

จิ้งจอกยิ้ม "เธอไม่ช่วยฉันทำไปเลยละ"

ชิ่งเอียงศีรษะครุ่นคิด "ก็ได้เนะ"

ในสวนมีม้าหนึ่งยาวอยู่ตัวหนึ่ง จิ้งจอกที่ยืนมาทั้งวันค่อนข้างเหนื่อยจึงจูงเธอเข้าไปนั่ง บริเวณรอบข้างปลูกต้นไม้เอาไว้เยอะมาก กำบังลมกลางคืนเอาไว้ ทำให้ไม่รู้สึกร้อน หลังอดกลั้นมาทั้งวัน ตอนนี้อายุสุดหายใจได้อากาศสดชื่น ในใจก็รู้สึกโล่งขึ้นไม่น้อย

ชิ่งนั่งอยู่ข้างเขา เอ่ยเสียงเบาว่า "พรุ่งนี้ฉันจะตามนายมาหาสะไภ้ กลับเมืองตงเจิง คุณปู่คุณย่าอยู่ที่ชนบทของตงเจิงนะ กว่าจะกลับมาอีกวันที่ห้า"

จิ้งจอกโน้มตัวลงมา วางศีรษะพิงบนไหล่บอบบางของเธอ "อืม เที่ยวเล่นให้สนุกนะ ผกกักตายนุ้ยคุณย่าให้ฉันด้วย"

เธอผินหน้ามา มองดูสีหน้าที่เหนื่อยล้าของเขาแล้วทำท่าเหมือนกำลังปลอบโยนเด็กน้อย "คุณปู่คุณย่าฉันปลูกลูกหม่อนเอาไว้เยอะมาก ถึงตอนนั้นฉันจะเอาลูกหม่อนมาให้กินนะ"

เขาหลับตาและยิ้ม "ได้ เอามาเยอะๆ ละ"

"อืม" เธอรับคำอย่างว่าง่าย แล้วถามเขาอีก "นายเหนื่อยมากเลยใช่ไหม ฉันขอให้นายพักผ่อนนะ"

จิ้งจอกเลิกคิ้ว "เธอนวดเป็นด้วยเหรอ"

ชิ่งขัดเขินเล็กน้อย "ฉันไปหัดมาจากพี่ชายที่ร้านทำผม" เธอขยับเอี้ยวตัวนิดหน่อย ก่อนจะใช้มือสองข้างกดจุดชีพจรที่ขมับเขา นิ้วมือนั้นนุ่มนิ่มมาก นำพาอุณหภูมิอบอุ่นมาให้ขณะกดนวดด้วยน้ำหนักที่อ่อนเบา

แถมยังเลียนแบบคำพูดของช่างทำผมเหล่านั้นอีกด้วย "น้ำหนักพอดีไหม"
จี้ร้องหัวเราะคิกอออกมา "อืม พอดี"

เธอยิ้มอย่างอ่อนหวาน หวนนึกถึงฝีมือของพี่ชายร้านทำผมขณะ
เปิดตากลมกว้าง พยายามหาจุดฝังเข็มบนศีรษะของอีกฝ่าย

จี้ร้องหยอกล้อเธอ "คุณพนักงานฝีมือดีมากเลย เก็บเงินแพงหรือเปล่าครับ"

เสียงตอบกลับของเธอนุ่มละมุน "คุณหน้าตาดี ไม่คิดเงินคะ"

จี้ร้องหัวเราะจนตัวโยน ยื่นมือไปลูบศีรษะเธอหนึ่งที แล้วขยับนั่งตัวตรง
ใบหน้าเล็กของเธอขาวราวหิมะ มีแค่ปลายจมูกที่แดงเล็กน้อย คงจะ
เพราะหนาว จี้รั้งคว้ามือเธอมากุมไว้แล้วถูไปมาด้วยฝ่ามือของตน ก่อนจะ
ยกมือเธอลุกขึ้นมาบ่งที่ปากเพื่อเป่าลมรด "อากาศหนาว กลับไปเถอะ พรุ่งนี้
ยังต้องนั่งเครื่องบินอีกไม่ใช่หรือ"

ดวงตาเธอมีหยาดน้ำเอ่อขึ้นคล้ายหมอกปกคลุม มองเขาอยู่นาน
แล้วพูดขึ้นว่า "งั้นนายกินข้าวดีๆ นะ เลิกเศร้าได้แล้ว โอเคไหม"

เขาพยักหน้าอย่างจริงจัง "ได้ ไม่โกหกเธอ"

ดวงตาเธอหยักโค้งเป็นรอยยิ้ม

จี้ร้องโทรหาเงินเฟิงจี้ บอกให้เขาขับรถไปส่งซึ่งอังกกลับบ้าน

หลังวางสายแล้ว ก็จูงเธอเดินออกไปข้างนอก

ความจริงเขาอาลัยอวรณ์ที่เธอจะกลับไป ละโมบความอ่อนโยน
ในเวลาที่เธออยู่เคียงข้างเขา ขนาดผีเท้ายังก้าวไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า
เขารู้ว่าถ้าตนออกปาก สวาน้อยจะต้องอยู่ต่อแน่ แต่เขาไม่ยอมให้เธอเหนื่อย
จึงไปส่งเธอถึงประตู มองจนเธอก้าวขึ้นรถของเงินเฟิงจี้

สวาน้อยเกาะหน้าต่างรถและกำชับอย่างจริงจัง "กินข้าวดีๆ นะ"

เขายิ้มและพยักหน้า

จนกระทั่งรถขับหายลับไปถึงค่อยระบายลมหายใจที่ขมก้นไว้ออกมา

กว่างานศพของคุณปู่ตระกูลจี้จะจบสิ้นลงโดยสมบูรณ์ ก็เป็นเวลาห้าวัน

ให้หลังแล้ว

พรุ่งนี้จะเปิดเทอมแล้ว เป็นอย่างที่เราเชื่อไว้ว่า เขายังไม่ได้ทำการบ้านเลย และไม่มีแรงจะทำด้วย กลับถึงบ้านพอล้มตัวลงบนเตียงก็ไม่อยากขยับตัวแล้ว

ปรากฏว่าตอนบ่ายมีเสียงกริ่งประตูดังขึ้น เมื่อเปิดออกก็พบว่าซีอิ้งพาเยี่ยหลឹกับนายเบิ้มชวี่มายืนอยู่ข้างนอก พุดจาเสียงขริ่มว่า "พวกเรา มาช่วยนายปั้นการบ้าน!"

"พี่ร่ววางใจเถอะ! พวกเราไม่มีทางทำให้พี่โดนตำเต็ดขาด!" นายเบิ้มชวี่กล่าว

เยี่ยหลឹว่า "ฉันแค่อยากได้ขนมเค้กทำเองเป็นค่าตอบแทน!"

จี้ร่วพุดไม่ออก

ไม่รุ้เหมือนกันว่าพอดครูเห็นการบ้านชุดเตี๋ยมมีถึงสามลายมือแล้ว จะคิดอย่างไร

แต่ร้ายดืออย่างไรก็ทำซีทการบ้านเสร็จก่อนจะเปิดเรียน จี้ร่วจี้งหลับอย่างสบายใจไร้กั่วงลไปหนึ่งตื่น เมื่อมาถึงโรงเรียนในวันรุ่งขึ้นก็รุ้สึกว่าชีวิตกลับมาเดินตามวิถีปกติ

ปฏิทินนับถอยหลังเหลือเพียงหนึ่งร้อยกว่าวันของภาคเรียนสุดท้าย เข้าสู่ขั้นบุกทะลวงในช่วงท้ายสุด

คนจำนวนมากผันฝ้ายันหยดอย่างทุกซี่ยาก ผลาญช่วงเวลาสุดท้ายของปีสาม แต่มีบางคนทีโชคดีมาก เฟ็งจะเปิดเทอมก็ได้รับแจ้งว่ามีคุณสมบัติได้รับการเสนอชื่อเข้ามหาวิทยาลัย จึงได้คลายความกังวลล่วงหน้า

ถูกต้องแล้ว คนคนนั้นทีพุดถึงก็คือเพื่อนตัวน้อยอยู่รู่ย

เขาได้รับเสนอชื่อเข้ามหาวิทยาลัย B ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยทีเขาอยากเข้ามตลอด

แน่นอนว่าเรื่องดืออย่างนี้ต้องฉลอง ทีหนึ่งของชั้นปีผู้ได้ชื่อว่ประหยัด

มาตลอดเชิญทุกคนไปกินซูพหมาล่าที่ร้านตรงประตูหลังของโรงเรียน

นายเบิ้มชวี้อัจฉาแทบแย้ เอ่ยอย่างเจ็บปวดว่า "ถัดจากนี้อีกหลายเดือน นายก็ไม่ต้องมาเรียนที่โรงเรียนแล้วไซ้ใหม่ กะจะไปเที่ยวที่ไหนหรอ"

อู๋รู่ยดันแวนตากกรอบดำ ตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ฉันจะเรียนบทเรียนที่เหลือให้จบ ขอเพียงหัวใจยังเต้นอยู่ก็จะเรียนต่อไป การเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ว่าเวลาไหนก็จะปล่อยวางไม่ได้"

นายเบิ้มชวี้นิ่งอึ้ง

น่าหนักถือเลื่อมใส! ไม่อย่างนั้นคนเขาจะได้รับเสนอชื่อได้อย่างไร ด้วยทัศนคติอย่างนี้ จะไม่เสนอชื่อก็คงไม่ได้!

อู๋รู่ยเปิดเบียร์หนึ่งกระป๋อง ชนแก้วกับเด็กชายเกรทีเดิมทีนึกว่าจะไม่มีทางมาบรรจบกันได้เลยแม้แต่นิดเดียว ทว่ากลับกลายเป็นเพื่อนสนิทกันในท้ายที่สุดเหล่านี้ เอ่ยวาจาด้วยความมุ่งมั่นอีกเต็ม "ฉันจะรอพวกนายที่มหา'ลัย B!"

คนทั้งหลายชะงัก

แม่มั่นเถอะ!

หลังการสอบเสมือนจริงจบลง ตัวเลขนับถอยหลังก็เหลือแค่หนึ่งร้อยวันแล้ว

ให้อีโป๊นโรงเรียนที่ให้ความสำคัญกับพิธีการ แต่การประชุมกระตุ้นยังไม่พอ ยังจัดงานประชุมปฏิญาณร้อยวันอีกด้วย

บรรดานักเรียนปีสามเห็น้อยหอบเหมือนหมา แคเรียนหนังสือไม่พอยังต้องฟังผู้อำนวยการการศึกษาพูดอบรมน้ำลายกระเซ็น สีหน้าจึงอิดโรย เจื่อความสิ้นหวัง

ราชครูจักรทองยืนอยู่บนเวทีมองดูนักเรียนข้างล่างหวอดติดติดต่อกัน ก็ตบแท่นบรรยายของหอประชุมแรงๆ ไปที แล้วร้องตะโกนอย่างประสาทเสีย "นักเรียน! เรียกจิตวิญญาณกลับมา! นอนไม่พอไม่เป็นไร สำหรับคนอายุ

อย่างพวกเธอ แค่หลับตาก็ถือว่าได้พักแล้ว!"

นักเรียนทั้งหลายพูดไม่ออก

เชื่อในความร้ายกาจของราชครูจักรทองแล้ว!

บทที่ 85

บางที่โรงเรียนอาจจะรู้สึกว่าการพานักเรียนปีสามมาที่หอประชุม ทุกครั้งที่มีการประชุมกระตุ้นเป็นช่วงๆ ออกจะยุ่งยากเกินไป จึงเปลี่ยนรูปแบบเป็นการกระจายเสียงตามห้องเรียนเอา ระยะเวลาก็เปลี่ยนจาก ทุกครั้งเดือนมาเป็นทุกสามวันห้าวัน

ดูท่าทางอยากจะปลุกกระตุ้นให้ถึงที่สุด

เสียงปีศาจที่แม้แต่คนหูหนวกยังได้ยินของราชครูจักรทองกลายเป็น ความทรงจำที่สลักลึกที่สุดในช่วงฟุ้งซันหรือวันของบรรดานักเรียน

ถึงจะบอกว่าปีสามเวลากระชั้นสั้น ต้องทุ่มให้กับการเรียนทั้งหมด แต่ความจริงแล้วฐานะจะลำบากน้อยก็มาก ต้องลงทะเบียนรอกข้อมูลผู้เข้าสอบ ต้องตรวจสอบเอกสารระเบียบ แล้วก็ต้องตรวจร่างกายอีกด้วย

สำหรับเหล่านักเรียน ขอเพียงแค่นี้ไม่ต้องเข้าเรียนที่ห้องเรียน ก็ถือว่า ได้พักผ่อนหย่อนใจจากช่วงเวลาต่างๆ เช่นนี้แล้ว

ช่วงเดือนมีนาคม โรงเรียนจัดให้มีการตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ประจำเมือง เหล่านักเรียนซึ่งไม่ได้หยุดเรียนกันมาพักใหญ่พลันรู้สึกว้า นานแล้วที่ไม่ได้ถูกลากให้ออกมาสูดอากาศ

เมื่อมาถึงโรงพยาบาลแล้ว แต่ละห้องก็สลับรายการเข้ารับการตรวจกัน

เพื่อจะได้ไม่ต้องต่อแถวรอนาน แม้ว่าเสร็จแล้วจะต้องกลับไปเรียนก็ตาม
ห้องเก่าไปตรวจที่แผนกจักขุก่อน ในห้องมีนักเรียนที่ค่าสายตาดี
ผิดปกติ ผลตรวจออกมาพบว่าค่าสายตาทั้งสองข้างอยู่ที่ห้าจุดสอง
แม้กระทั่งคุณหมอก็ไม่ค่อยอยากเชื่อจึงเรียกนักเรียนคนนั้นไปเลิกเปลือกตาขึ้น
เพื่อตรวจดูว่าใส่คอนแทกเลนส์อยู่หรือเปล่า

นายเบิ้มซวีที่อยู่ข้างหลังพูดขึ้นราวกับว่าเรื่องนี้เป็นวาระแห่งชาติ
"เห็นไหมล่ะครับ นี่คือนักเรียนที่ไมชอบเรียนหนังสือ ถึงได้มีค่าสายตาดีขนาดนี้
ถ้าอ่านหนังสือทำใจหยาบข้ามคืนทุกวี่ทุกวัน จะรักษาค่าสายตาที่ดีขนาดนี้
ไว้ได้ยังไง!" จากนั้นเขาก็มองจิ้งจอกด้วยสีหน้าชื่นชม "ดูอย่างพี่รังของเรา
ตาสองข้างสั้นถึงห้าร้อย นับว่าเป็นภูเขาไฟซานของโรคสายตาสั้นแล้ว และ
นี่คือผลของการเรียนหนังสือ"

จิ้งจอก "???"

ผลปรากฏว่าค่าสายตาของจิ้งจอกวัดออกมาอยู่ที่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบ
ทั้งหมด เรียกว่าดีเลิศอย่างยิ่ง ส่วนนายเบิ้มซวีกลับวัดได้สามร้อย

นายเบิ้มซวีไม่อยากจะเชื่อ "ทำไม! ทำไมฉันสายตาสั้นหนักขนาดนี้
แต่ยังเรียนหนังสือได้งั้นๆ อยู่อีก!"

หลิวไห่หยางตะเขาหนึ่งที่ "ไอ้โง่! ของแถมเล่นเกมจนสายตาสั้น
ไม่ใช่ความผิดของการเรียนไฉน!"

พูดอย่างนี้ก็เหมือนจะใช้

หลังจากจิ้งจอกเล่นเกมไป สองปีมานี้สายตาก็ฟื้นฟูขึ้น ค่าตัวเลข
ลดลงไปเล็กน้อย

ทำให้คนอีกฉกรรจ์

เมื่อออกมาจากห้องตรวจของแผนกจักขุก็พบว่าทุกหนแห่งบนทางเดิน
มีแต่นักเรียนที่ถือใบตรวจสุขภาพ ต่อจากนี้จิ้งจอกต้องไปตรวจแผนกอายุรกรรม
ตอนเดินผ่านหัวมุม ก็เห็นช็องกำลังกดแขนนั่งพักอยู่บนเก้าอี้

คงจะเพิ่งจะเสียดมา นึกตกก่อนสำลึบบนข้อพับแขน ไปหน้าชิตขาว

เล็กน้อย

จิ้งจอกเดินเข้าไปคุกเข่าตรงหน้าเธอ ถามเบาๆ ว่า "เจ็บมากไหม"

ชิ่งเฟิงเห็นเขา ดวงตาพลันหยักโค้ง ยิ้มให้อีกฝ่าย "ไม่เจ็บ" ตอบแล้ว ก็เ้มปากเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยเสียงเล็กต่อว่า "แต่มีหินนิดหน่อย"

เจาะเลือดต้องปล่อยท้องว่าง เธอคิดว่าคงจะเกิดจากการขาดน้ำตาล

จิ้งจอกมือออกมาจากกระเป๋าเสื้อนักเรียน กำหมัดยื่นไปตรงหน้าเธอ "ทายสิว่าในมือฉันคืออะไร"

ชิ่งดีใจในพริบตา "ลูกกวาดรสสตอเบอร์รี่!"

จิ้งจอกยื่นออกมา "ทายถูกต้อง ได้รับลูกกวาดรสสตอเบอร์รี่หนึ่งเม็ด" เขาแคะห่อสีชมพูออก "อ้าปาก"

เธออ้าปากอย่างว่าง่าย

จิ้งจอกใส่ลูกกวาดเข้าไปในปากเด็กสาวแล้วลูบศีรษะเธอ "กินน้ำตาลนะ กินแล้วก็จะไม่มีแล้ว"

ชิ่งจุกปาก รสหวานของสตอเบอร์รี่กำจายไปทั่วทั้งปาก ริมฝีปาก ถูกย้อมเป็นประกายสีชมพูอ่อน

ขณะที่จิ้งจอกกำลังจิตใจเตลิดเปิดเปิง นายเบ้มชวีก็ถือใบตรวจสุขภาพ วิ่งบุกตะลุยฟันฝ่ามาจากอีกฝั่งของทางเดิน ทำราวกับค้นพบแผ่นดินใหญ่ แห่งใหม่ก็ไม่ปาน เอ่ยด้วยสีหน้าแตกตื่นว่า "แย่แล้วพี่จิ้ง! เดี่ยวจะต้อง ถอดเสื้อตรวจแล้ว! ขนาดกางเกงในก็ยังไม่ถอด! เมื่อก่อนพี่อาบน้ำเปลี่ยน กางเกงในหรือยัง"

จิ้งจอกนิ่ง

พวกแก้มของสาวน้อยที่กินลูกกวาดอยู่ปรากฏสีแดงช้ำน่าสงสัย วาบผ่าน แล้วหลุบเบี่ยงสายตาไปทางอื่น

จิ้งจอกขยับยืน หันตัวไปหาอีกฝ่ายด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ "แก มา"

นายเบ้มชวีขยับเข้าไปใกล้ราวกับเด็กน้อยไร้เดียงสา "ทำไมเธอ"

จากนั้นก็โดนจิ้งจอกตรงเข้ากับมุ่มผนังและซอ้มอย่างโหดเหี้ยม เกือบจะ

วิ่งล่อนจ้อนบนระเบียงทางเดิน

เมื่อไปถึงห้องตรวจของแผนกศัลยกรรม นักเรียนชายที่กำลังรอเข้ารับการตรวจอยู่ข้างนอกก็ลั่นแล้วแต่มีรอยยิ้มกริ่มกริ่มประดับอยู่บนใบหน้า เมื่อเดินเข้าไปฟังใกล้ๆ ก็พบว่าพวกเขา กำลังพูดกันเรื่องขนาดใหญ่เล็ก มีเสียงหัวเราะหยาบซ้าลอยมาเป็นพักๆ

ปรากฏว่าพวกเขาต้องผิดหวังแล้ว

ตอนที่ตรวจไม่ต้องถอดกางเกงในเลย

จริงๆตอนใจโล่งอก แล้วมองนายเบิ้มชีวิตู้เหมือนจะเสียชีวิตเล็กน้อย?

พอเจาะเลือดเสร็จออกมา ทุกคนต่างก็ร่ำร้องว่าทั้งวิ่งเวียนทั้งหิวโหย จึงรีบไปกินอาหารเข้ากัน หลังจี้ริงออกมาแล้วเขาก็เห็นชิ่งถืออาหาร ยืนรออยู่ข้างนอกอย่างว่าง่าย

เธอไปกินอาหารเข้ากับเยวี่หลี่เรียบร้อยแล้ว และยังห่อกลับมาให้เขาหนึ่งชุดด้วย "ซื้อซาลาเปาใส่เนื้อให้นายสองลูกกับน้ำเต้าหู้หนึ่งแก้ว พอกินหรือเปล่า"

นักเรียนห้องเก้าที่อยู่ข้างๆ ได้กลิ่นหอมของอาหารก็สุดลมหายใจเข้าไปด้วยความอิจฉาริษยา

นายเบิ้มชีวิตู้เอ่ย "ใกล้แล้ว ใกล้เรียนจบแล้ว อีกเดี๋ยวก็นิไม่ต้องกินอาหารหมาขามนี้แล้ว"

บริเวณมุมหนึ่งของทางเดิน หลิวชิงหวายยืนอยู่ตรงประตูตึกกำลังมองดูเหล่านักเรียน พอกวาดตามองภาพจากนั้นก็ขมวดคิ้วแล้วถามหลิวเหยาที่ยืนอยู่ด้านข้างว่า "นั่นนักเรียนจากห้องคุณกับชิ่งอิงจากห้องฉันนี่ สองคนนี่... ดูๆไปแล้วทำไมเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้องนะ"

หลิวเหยาก็มหันงู๊ดไม่สนใจ "ไม่ถูกต้องตรงไหน ปกติออก ก็ช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนนักเรียนหรือเปล่า" เขาทำสีหน้าจริงจัง "พวกเราเป็นครูบาอาจารย์ ต้องเปิดใจกว้างหน่อย อย่าเอาแต่ระแวงสงสัย จะได้ไม่สร้าง

ความกดดันให้นักเรียน"

หลิวซิงหวาพยักหน้าเหมือนมีความคิดบางอย่าง

หลิวเหยาหันตัวไปอีกทาง สีหน้าลอบยินดีและทอดถอนใจด้วยความรู้สึก
อย่างคนในหมู่บ้านของตนไปชิ่งแฉะกับผักกาดขาวของบ้านอื่น

ในโลกนี้ไม่มีความเปลี่ยนแปลงและความพยายามใดที่ไม่มีต้นสาย
ปลายเหตุ

มีคนที่คุณควรให้เปลี่ยนตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ช่างเป็นวัยเยาว์อันงดงาม
เสียนี้กระไร

ตามด้วยการมาเยือนของฤดูร้อน ตัวเลขบนปฏิทินนับถอยหลังได้
กลายเป็นเลขสองหลัก และสุดท้ายก็กลายเป็นเลขหลักเดียวในที่สุด

ก่อนจะหยุดเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมรวม
หมู่คณะเป็นครั้งสุดท้าย... นั่นคือการถ่ายภาพสำเร็จการศึกษา

แต่นักเรียนทุกคนล้วนขาดความกระตือรือร้น

เพราะอย่างไรภาพสำเร็จศึกษาก็ต้องสวมชุดนักเรียนรวบผมโดย
มีอาคารเรียนเป็นฉากหลัง และไม่ให้ชูสองนิ้ว ไม่มีอะไรคู่ควรกับการรอคอย
จริงๆ

แถมถ่ายแล้วยังไม่แต่งรูปให้อีก!

สำหรับคนที่ไม่ขึ้นกล้อง นี่นับว่าเป็นหายนะชัดๆ!

เมื่อถึงเวลาสำคัญสุดท้าย ครูประจำชั้นของแต่ละห้องกลับไม่ได้
ตื่นตื่นเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว แค่กำชับนักเรียนอย่างสงบนิ่งว่า "ทำใจให้สบาย
ทำให้ถึงเกณฑ์ก็พอ หนึ่งปีที่ผ่านมา พวกเราเผชิญข้อสอบน้อยใหญ่มาก
มากมาย คราวนี้ก็เหมือนกับครั้งก่อนๆ ไม่มีอะไรแตกต่าง"

แต่ก็มีกลุ่มที่สุดโต่งอย่างเช่นหลิวเหยาของห้องเก้าด้วยเช่นกัน
"นักเรียน! จะสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับตรงนี้! เวลาทดสอบที่แท้จริงของ
พวกเธอมาถึงแล้ว! นำความสามารถทั้งหมดที่มีออกมา พิสูจน์ให้คนทั้งหมด

เห็นว่าพวกเธอเก่งที่สุด!"

เขามองดูใบหน้าอ่อนเยาว์อันคุ้นเคยที่ข้างล่างแทนบรรยายอย่างสับสน พอนึกถึงการอยู่เคียงข้างนักเรียนตลอดสามปีมานี้และความพากเพียรของทุกคนในหนึ่งปีสุดท้าย ก็อดน้ำตาไหลเข้าไม่ได้ "นักเรียน... ในใจของครู พวกเธอทุกคนยอดเยี่ยมมาก ครูเชื่อว่าต่อจากนี้ไปพวกเธอก็จะยอดเยี่ยมยิ่งขึ้นไปอีก! มาถึงตอนนี้ครูช่วยอะไรพวกเธอไม่ได้แล้ว ได้แต่ช่วยพรให้พวกเธอทำทุกอย่างก็ถูกทุกอย่างแล้วกัน ไปเถอะ ไปพิชิตข้อสอบเข้ามหาลัย!"

วันที่หกมิถุนายน ผู้เข้าสอบแต่ละคนมุ่งหน้าไปที่สนามสอบแต่ละแห่ง เพื่อดูห้องสอบ

ไม่รู้จะพูดว่าเป็นวาสนาที่ฟ้าเบี่ยงบนลิขิตไว้หรือเปล่า จี๊ริงกับซ็องถึงได้สอบห้องเดียวกัน

แน่นอนว่าถ้าในวาสนานี้สามารถกวาดเอามูลหนุอย่างนายเบ้มชีวิตออกไปได้ ก็คงสมบูรณ์แบบแล้ว

นายเบ้มชีวิตซาบซึ่งใจจะร้องให้อยู่แล้ว "สวรรค์! ผมได้อยู่ห้องเดียวกับพวกพี่ด้วย! ให้รัศมีของเด็กเรียนห่อล้อมผมไว้! ที่นี่ผมจะต้องได้ไปหาอู๋รู่ยที่มหาลัย B แน่แน่นอน!"

"ไปให้พ้น! รัศมีเด็กเรียนของฉันทันทีไม่อยากห่อล้อมแกเลยสักนิด" จี๊ริงว่า

จี๊ริงกับซ็องอยู่แถวเดียวกัน ที่นั่งของซ็องเป็นที่นั่งแรกอยู่ข้างหน้าสุด ส่วนของจี๊ริงเป็นที่นั่งข้างหลังสุด

ขณะนั่งลง เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นแผ่นหลังงดงามของเธอ

เธอเป็นดาวนำโชคของเขาจริงๆ ขนาดในเวลาอย่างนี้ ก็ยังคงปรากฏอยู่ในสายตาของเขา ให้ความหวังและแสงสว่างแก่เขา

หลังจากผู้เข้าสอบทั้งหมดที่มาดูห้องสอบนั่งลงแล้ว นายเบ้มชีวิตก็

พบว่าผู้เข้าสอบที่นั่งอยู่ข้างหน้าเขาใส่เสื้อยืดพิมพ์ลายหมาชิบะ* ทัวทั้งตัว
 มุมปากของหมาโสดตัวนั้นหยักโค้งเป็นรอยยิ้มแบบมารร้าย เป็นหัวหมา
 ที่จ้องใครคนนั้นก็ท้อง

นายเบิ้มชีวิตาใหญ่จ้องตาเล็กกับหัวหมาที่ด้านหลังของนักเรียน
 คนนั้น

ครูคุมสอบสองคนเดินเข้ามาในห้อง หลังแนะนำตัวเองแล้วก็เริ่ม
 ประกาศข้อควรระวังในการสอบวันพรุ่งนี้ นำอะไรมาได้ นำอะไรมาไม่ได้
 มาเร็วสุดกี่โมง เข้าสายสุดกี่โมง อธิบายกับทุกคนไปที่ละข้ออย่างชัดเจน

พอพูดถึงตอนท้าย ครูคุมสอบก็ถามว่า "นักเรียนยังมีคำถามอะไร
 อีกไหม"

นายเบิ้มชีวิตที่นั่งอยู่ตรงกลางยกมือขึ้นอย่างชิงช้า

ครูคุมสอบมองไปทางเขา "นักเรียนคนนี้มีปัญหาอะไรหรือ"

นายเบิ้มชีวิตลุกยืนขึ้นมา ชี้ไปที่ผู้เข้าสอบข้างหน้าเขาและพูดด้วย
 สีหน้าเคืองขุ่น "ครูครับ! ผมจะร้องเรียนเพื่อนคนข้างหน้าผมนี้ หัวหมา
 บนเสื้อเขาจ้องผม ทำให้จิตใจผมแปรป้อนมลทินอย่างรุนแรง!"

ผู้เข้าสอบคนข้างหน้านิ่งง

ครูคุมสอบก็สับสน

จี้จี้กับชี้จี้พูดไม่ออก "..."

ไม่! พวกเราไม่รู้จี้กับชี้จี้!

ท่ามกลางสีหน้าขุ่นเคืองของนายเบิ้มชีวิต สุดท้ายครูคุมสอบก็เอ่ยอย่าง
 ประนีประนอม พูดกับผู้เข้าสอบที่ใส่เสื้อยืดหัวหมาว่า "นักเรียน...พรุ่งนี้เออ
 อย่าใส่เสื้อตัวนี้มาละกัน"

ผู้เข้าสอบเสื้อหัวหมานิ่งงัน

เวรกรรมจริงๆ!

* หมาชิบะ ถูกนำมาใช้เป็นมีมดังในประเทศจีน ซึ่งจะเรียกอีกอย่างว่าหมาโสด (单身狗) มีความหมายแฝงถึงคนโสด

บทที่ 86

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยสองวันนั้นนับว่าสวรรค์เป็นใจ อากาศเย็นสบาย เป็นพิเศษ

ตอนที่กริ่งบอกเวลาจบการสอบวิชาสุดท้ายดังขึ้น เสียงโห่ร้องก็ดังก้องไปทั่วอาคารเรียน พ่อครูคุมสอบเก็บข้อสอบเสร็จ นายเบิ้มชวิกก็ติดตัวขึ้นมาจากที่นั่ง และพุ่งไปที่แถวหลังของห้องเรียนโถมกอดจีรัง

จีรังผลักรอกด้วยสีหน้ารังเกียจ นายเบิ้มชวิกคล้องคอเขาไว้แน่น "ไม่ยอมปล่อย พุดเสียงเจือสะอื้นด้วยอารมณ์สุดโต่ง "พี่รัง...สามปีมานี้ขอบคุณนะพี่!"

ขอบใจที่ทำเหมือนพวกเราเป็นพี่น้อง และก็ขอบคุณที่ตอนหลังบังคับให้เราเดินในทางที่ถูก

จีรังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "กล้าร้องออกมาฉันเอาแกตาย"

นายเบิ้มชวิกค่อยๆ ปล่อยมือออก และขยี้ตาอย่างขัดเขิน

ที่ต้นแถว ซื่อังกำลังเก็บอุปกรณ์การสอบใส่ลงในกระเป๋าเครื่องเขียน สีเสพลางมองไปรอบห้องเรียนอย่างหม่นเศร้าเล็กน้อย แล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ

สิ้นสุดลงทั้งอย่างนี้เลย

เธอหันกลับไปมองเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่แถวหลังของห้อง สีหน้าเขาดูหงุดหงิดหมดความอดทน แต่ในดวงตากลั้มมีประกายชัดเจน ไม่เหมือนดวงตาที่เคยถูกเมฆหมอกปกคลุมอีกต่อไป รวากับตัวเขาสว่างไสวขึ้นมาทั้งตัว

เมื่อรู้สึกถึงสายตาของเธอ เขาก็มองมาทางนี้ สีหน้าอ่อนโยนลงทันที จี๊จึงเดินไปหยุดตรงหน้า ก่อนจะก้มหน้าจับปกเสื้อที่เบี้ยวให้เด็กสาว จากนั้นก็จูงมือเธออย่างเป็นธรรมชาติ "ไปกัน"

ในที่สุดก็จับจูงมืออย่างโอ้อ่าผ่าเผยได้แล้ว หัวใจทั้งดวงแทบจะลอยขึ้นมา

ข้างในหัวมีความคิดอยู่เพียงอย่างเดียว *เรียนจบแล้ว มีความรักได้แล้ว เด็กผู้หญิงคนนี้ก็กำลังจะเป็นของฉันโดยสมบูรณ์แล้ว อิม ขอวางแผนให้ดีสักหน่อย หาเวลาที่ดีที่สุด จะได้ใช้คืนคำบอกรักที่ติดค้างเธอเอาไว้!*

ผู้เข้าสอบทยอยกันออกจากโรงเรียน นอกประตูมีแต่ผู้ปกครองที่ชะเง้อคอรอคอย มีทั้งคนที่ดีใจและคนที่เศร้าหมอง แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเสียงหัวเราะของความตื่นเต้นยินดีและโล่งใจ

สองวันมานี้ อวีเจิงตื่นเต้นกว่าซีอิ่งเสียอีก ก่อนสอบยังไปจุดธูปที่วัดเหวินฮว่าโดยเฉพาะ ให้บรรพชนต้นตระกูลอวีปักบังคุ้มครองให้ซีอิ่งทำข้อสอบได้ตามปกติ ปายวันนี้เป็นวิชาสุดท้าย จึงมารออยู่ที่นอกโรงเรียนแต่เนิ่นๆ

ซีอิ่งหอบกระเป๋าเครื่องเขียนวิ่งเข้าไปหา อวีเจิงถามอย่างตื่นเต็นว่า "ออกมาแล้วหรือ สอบเป็นยังไงบ้าง!"

เธอยิ้มพลางพยักหน้า "ทำได้ตามปกติค่ะ"

อวีเจิงยิ้มจนบ่นใบหน้าแทบจะมีดอกไม้บานออกมา พอเห็นจี๊จึงที่ข้างหลังเธอ เขาก็ทักทายอย่างสนิทสนม "เสี่ยวจี๊ เธอก็อยู่ด้วยหรือ สอบเป็นยังไงบ้าง"

จี๊จึงทำท่าที่ราวกับเป็นนักเรียนดีเด่นสามประการ "ก็ไม่แยءครับ"

อวีเจิงพยักหน้าถี่รัว เขาจะพาซีอิ่งไปกินข้าวที่ภัตตาคารซึ่งจองไว้แล้ว จึงบอกลาจี้รั้ง จี้รั้งเองก็เอ่ยลาผู้อาวุโสกว่า จากนั้นก็ยกมือลูบหัวซีอิ่ง อย่างเคยชินพลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เจอกันพรุ่งนี้"

อวีเจิงงุนงง *ไอ้หนู มือนายลูบตรงไหนนะ?!*

ใบหน้าเล็กของซีอิ่งแดงปลั่ง ไม่กล้ามองหน้าชายโดยสิ้นเชิง

"อีม" เธอรับคำสั่งเสียงอ่อน

อวีเจิงพูดไม่ออก

จนกระทั่งขึ้นรถ อวีเจิงยังไม่ทันได้หายใจ สุตท้ายก็อดไม่ได้ เอี้ยวตัว มาถามอย่างซอกแซกว่า "อึ้งอึ้ง หนูกับเสี่ยวจี้...สนิทกันเหรอ"

ที่เขาถามนับว่าอ่อนข้อให้แล้ว แต่ปรากฏว่าซีอิ่งตอบกลับอย่าง เถรตรงมาก "หนูชอบเขาค่ะ"

อวีเจิงนิ่งงัน

ลูกสาวเติบโตใหญ่ไม่เชื่อฟังพ่อ หลานสาวเติบโตใหญ่ไม่เชื่อฟังน้า

อวีเจิงพูดขึ้นมาด้วยความเจ็บปวดว่า "อึ้งอึ้ง ถึงหนูจะเรียนจบแล้ว แต่หนูก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะ..."

"เดือนหน้าก็จะบรรลุนิติภาวะแล้วค่ะ" ซีอิ่งตอบกลับ

อวีเจิงจนถ้อยคำ

ความผิดอวีจี้ว! ถ้าไม่ใช่เพราะเด็กนั่น อึ้งอึ้งกับไอ้เด็กที่ชื่อจี้รั้งคงไม่มีทาง ได้รู้จักกัน! คอยดู กลับไปแล้วจะตีไอ้ลูกกระต่ายให้ตายเลย!

ซีอิ่งมองดูสีหน้าของน้าชายที่แปรเปลี่ยนหลากหลายแล้วก็อดปิดปาก แอบขำไม่ได้ เธอแอบส่งข้อความให้จี้รั้ง

ซีอิ่ง : 'นายทำคุณน้าโมโหใหญ่แล้ว'

จี้รั้ง : 'ฉันทงใจ'

จี้รั้งตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว เขาตั้งใจ แทบอดรันทนไม่ไหวที่จะ

ประกาศให้คนทุกคนรับรู้ถึงสิทธิ์ของเขา

ลูกพี่อารมณดีอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตั้งกลุ่มแล้วลากผู้ติดตามทั้งหมดเข้ามา จากนั้นก็แแท็กทุกคน

จี๊ว : 'ฉันจะสารภาพรัก ช่วยฉันคิดหาวิธีสารภาพรักที่มีเพียงหนึ่งเดียว
ยังไม่เคยปรากฏที่ไหนมาก่อนหน่อย'

คนทั้งหลายต่างนิ่งอึ้ง

เรียนจบแล้วทำไมยังต้องกินอาหารหมา* อีก!

การสอบจบลง แต่ละห้องก็จัดงานเลี้ยงพบปะหลังเรียนจบ บางห้องพอสอบเสร็จวันที่แปดก็จัดเลี้ยงในเย็นวันนั้นเลย สำหรับห้องสองงานจัดขึ้นตอนเที่ยงของวันที่เก้า กินข้าวกลางวันเสร็จแล้วค่อยไปร้องคาราโอเกะต่อ

สองวันของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยจบลง ร้านคาราโอเกะทั่วเมืองก็เต็มล้น กรรมการนักเรียนของห้องเสาะหาร้านไปทั่วเมือง พยายามแย่งชิงห้องขนาดใหญ่ของร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งในย่านสถานบันเทิงให้นักเรียนหลายสิบคนของห้องสองนั่งได้

ตอนเที่ยงทุกคนกินหม้อไฟ นั่งกันเต็มห้องโถงใหญ่ของร้าน บรรดานักเรียนชายชนเบียร์มาลั่งใหญ่แล้วกินดื่มอย่างมีความสุข แม้แต่นักเรียนหญิงเองก็ยังอดเข้าไปร่วมด้วยไม่ได้ เอะอะโวยวายจนเกือบจะทำเพดานห้องหลุดลอย

หลิวซิงหวาทั้งขำและเหลืออด แต่ก็ไม่ได้ห้าม หลังเทเหล้าแก้วหนึ่งแล้ว ก็ลุกขึ้นมาเอ่ยเสียงชัดแจ้วว่า "นักเรียน! ครูตี๋มาให้พวกเธอ ให้ความสำคัญทุ่มเทในสามปีมานี้ของพวกเธอ ให้กับเส้นทางที่ยังไม่ทราบชัดต่อจากนี้ ไม่ว่าตัวพวกเธอจะไปอยู่ที่ไหน ครูขอให้ทางข้างหน้าของพวกเธอไร้เรื่องกังวล

* อาหารหมา เป็นคำแสลงใช้ในอินเทอร์เน็ต หมายถึงการที่ชายหญิงแสดงความรักกันต่อหน้าคนโสด

คืนวันดิ่งามตลอดไป!"

นักเรียนจำนวนไม่น้อยชอบตาแดงก้ำ ทอยยกันชูแก้ว ตะโกนโดยพร้อมเพรียง "ขอบคุณคุณครูหลิว!"

มัธยมปลาย... ช่วงเวลาที่พวกเขาทั้งรักทั้งชังก็ได้จากไปอย่างไม่หวนคืนในลักษณะนี้

หลังกินอาหารกลางวันเสร็จ ทุกคนก็เปลี่ยนเส้นทางไปย่านสถานบันเทิงตลอดทางมีแต่ร้านเหล้ากับร้านคาราโอเกะ เด็กเกเรบางคนที่ยังเร็วก็วิ่งไปแย่งไมโครโฟนมาครองไว้แต่แรกแล้ว และเริ่มเปิดฉากฆ่าคนด้วยเสียงปีศาจ ซึ้งไม่เคยดื่มเหล้ามาก่อน ดื่มเบียร์ไปสองแก้วก็เริ่มมีเมฆ จึงซื้อหวานเย็นหนึ่งแท่งมานั่งยองๆ กินกับเยวี่หลิวอยู่ที่ประตู ไม่อยากเข้าไปให้เสียงปีศาจทำลายล้าง

ข้างในห้องคาราโอเกะไม่รู้ว่านักเรียนชายที่โดนแฉ่เนื้อประหารคนไหนกำลังร้องเพลง 'ถึงตายก็จะรัก' ตะเบ็งเสียงจากลำคอจนทั้งสองแทบถือหวานเย็นไว้ไม่อยู่

ซึ้งข้างจะแยะอยู่แล้ว หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายคลิปวิดีโอส่งให้จิ้ง

วันนี้ห้องแกก็จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ ร้านคาราโอเกะที่จองไว้ก็อยู่บนถนนเส้นนี้ น่าจะห่างกันประมาณสองร้อยเมตร หลังได้รับคลิปวิดีโอเขาก็พิมพ์จุดเข้าไปลาตอบกลับซึ้งไป แล้วส่งข้อความตามมาว่า

จิ้ง : 'ทางฝั่งฉันก็สภาพพอๆ กัน'

นี่เป็นกิจกรรมครั้งสุดท้ายของชั้นเรียนมัธยมปลาย ต่อให้เสียงร้องเพลงไม่เพราะแต่ไหนก็ต้องอดทนไว้ ซึ้งกับเยวี่หลิวและหวานเย็นเสร็จแล้วจึงเข้าไปข้างใน สุดท้ายเงินเม็งเจ็ยกก็ออกหน้า ใช้บาร์มีที่หลงเหลืออยู่ของ

หัวหน้าห้องขับไล่ผีสิงไม้คั่นนั้นลงมา แล้วให้ร้องเพลงเรียงตามเลขที่ไปที่ละคน

นับว่าหยุดได้สักที

เนื่องจากซิงเป็นนักเรียนที่ย้ายมา เลขที่จึงอยู่เรียงท้ายสุด กว่าจะถึงตาเธอฟ้าคงมืดแล้ว แต่เธอไม่ชอบร้องเพลง กินผลไม้ ต้มชานม พุดคุยกับเวียหลี เท่านั้นที่มีความสุขแล้ว

เพราะมีนักเรียนมัธยมปลายปีสามกลุ่มนี้ ถนนสายร้านเหล้าตลอดทั้งเส้นจึงคึกคักกว่าปกติตลอดช่วงกลางวัน

บนทางเดินที่มีแสงไฟปกคลุม คนกลุ่มหนึ่งดื่มจนเผลอเข้าชวนเซ หัวเราะคิกคักห้อมล้อมอยู่รอบกายชายที่สวมเสื้อผ้าแบรินด์เนมทั้งตัว "พี่เซียวทางนี้...เดินไปทางนี้"

เฟิงเซียวตาลอยแล้ว ได้ยินเสียงเพลงสะท้อนหูดังมาจากรอบทิศ ก็พูดด้วยความไม่พอใจว่า "ทำไมหนวกหูอย่างนี้ ที่บ้าอะไรเนีย! ทำไมไม่เก็บเสียง!"

ชายสวมเสื้อฮาวายก็ว่า "ช่วงสอบเข้ามหา'ลัยเสร็จใจ ไร่เด็กปีสามพวกนั้นยึดที่ไปหมดแล้ว แต่ว่า..." เขาขยับเข้ามาใกล้อีกนิดพร้อมยกคิ้วหลิวตา "แบบนี้ยิ่งดีใหญ่! มีนักเรียนปีสามเป็นที่กำบัง พวกเจ้าหน้าที่ก็จะไม่มองมาทางนี้ ช่วงนี้พวกเขาเพิ่งเล็งคลับไฮโซเข้มงวดมาก สถานที่เล็กๆ อย่างนี้ลืตี่ มัจฉามังกรปะปน ต่อให้เกิดอะไรขึ้น แคว้งออกไปก็มีคนกับชอกชอยอยู่ทั่วทุกที่ ตำรวจก็ตามจับได้ยากแล้ว"

เฟิงเซียวได้ยินเหตุผลนี้ก็หัวเราะคิกๆ ซึ่ไปที่ห้องน้ำตรงสุดทางเดิน "ฉันไปเข้าห้องน้ำ พวกแกไปรอฉันที่ห้อง"

ชายสวมเสื้อฮาวายเปิดกระเป่าเสื้อออก เผยให้เห็นถุงใส่ผงสีขาว "เร็วหน่อยที่เซียว ของตัวนี้แรงกว่าที่พี่เพิ่งลองไปเมื่อกี้ก็"

เมื่อครู่เฟิงเซียวเล่นยาไปรอบหนึ่งแล้ว สติสัมปชัญญะไม่แจ่มชัด

ตอบคำมุงๆ ง่าๆ แล้วเดินไปห้องน้ำ

เมื่อถึงประตูทางเข้าห้องน้ำก็สวนเข้ากับเด็กสาวตัวน้อยที่กำลังใช้กระดาษทิชชูเช็ดน้ำออกจากมือ

เขาได้กลิ่นหอมหวานอันเป็นเอกลักษณ์ของเด็กสาวก็นึกออกทันทีว่าเป็นเด็กสาวใสบริสุทธิ์ที่เคยพบตอนไปทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์ที่บ้านพักคนชราเมื่อครั้งนั้น

ตอนนั้นเด็กสาวมีท่าทีเฉยชา หันไปยิ้มให้กับเด็กผู้ชายคนอื่น เขาทั้งโมโหทั้งไม่ยินยอม แต่ก็กริ่งเกรงเด็กหนุ่มคนนั้นจึงได้แต่อดทนไว้

ตอนนี้เขาจำได้แล้ว เมื่อครู่นี้เขาเล่นยาเยอะเกินไป บวกกับถูกกระตุ้นด้วยกลิ่นหอมจากเนื้อตัวของเด็กสาว ความกล้าอันแสนชั่วร้ายจึงก่อเกิดขึ้นในหัวฝั่งซ้ายทันที เขาคว้าข้อมือเธอจากด้านหลังแล้วใช้ฝ่ามืออุดปากไว้ กิ่งลากกึ่งอุ้มพาเธอเข้าไปในห้องคาราโอเกะ

ภายในห้องคาราโอเกะเปิดเพียงโคมไฟมิดสลับ คนทั้งกลุ่มล้อมอยู่รอบกระดาษใส่วงเฮโรอินที่กางแผ่อยู่บนโต๊ะ เห็นฝั่งซ้ายลักพาตัวเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาที่ตกใจหน้าถอดสี "พี่เซียว! นี่พี่เล่นไปถึงไหนเนี่ย!!"

ฝั่งซ้ายเสพจนเมาไร้สติตั้งแต่แรกแล้ว กอดเด็กสาวที่ตื่นตระหนกแรงลงบนโซฟา ไบหน้ายิ้มอย่างชั่วร้าย "พวกแกเล่นของแก่ไป ฉันทจะเล่นของฉันท"

ภายในห้องคาราโอเกะเปิดเพลงคลาสสิกดังสนั่นแทบหุนหวกกลบเสียงกริ๊ดร้องเล็กแหลมของเด็กสาว

เธอตื่นขีดขื่นแรงมาก ทั้งกัดทั้งเตะทั้งข่วน เดิมทีฝั่งซ้ายก็สติเลอะเลือนไม่ทันระวังจึงโดนเธอใช้เล็บข่วนไบหน้าเป็นรอยหนึ่งสาย

ความเจ็บกระตุ้นโทสะ เขาเงื้อมือพาเด็กสาวไปหนึ่งที่คิดว่าผมหางม้าบังคับให้เธอเงยหน้าแล้วจึงจับหัวเธอกระแทกกับโต๊ะตัวเตี้ย

กระแทกไปสามครั้งเต็มๆ เด็กสาวเลิกดิ้นในที่สุด

เลือดสีแดงเข้มไหลลงมาจากหน้าผากของเธอ อาบเต็มไบหน้า

กลิ่นคาวเลือดยิ่งกระตุ้นเขา

เฟิงเซียวลุกขึ้นยืน แล้วเริ่มปลดเข็มขัด

ประตูห้องคาราโอเกะพลันถูกผลักเปิด

พนักงานเสิร์ฟวัยกลางคนถือถาดผลไม้เดินเข้ามา เอ่ยถามอย่างสุภาพว่า "ใช้ผลไม้ที่พวกคุณสั่งหรือเปล่าครับ"

คนหลายคนที่กำลังเล่นยาริบบาของมาปิดวงสีชาวบนโต๊ะตัวเดียว มือไม้วุ่นวายเป็นพัลวัน ตวาดใส่พนักงานเสิร์ฟ "ใครใช้ให้แกเข้ามา! ไสหัวไป!!"

ซีอิ่งลิมตาขึ้น

เธอพยายามคลานไปข้างหน้าสุดชีวิต ยื่นมือไปขอความช่วยเหลือจากพนักงานเสิร์ฟคนนั้น

คลานไปได้ไม่เท่าไรก็ถูกเฟิงเซียวคว้าจับข้อเท้าไว้แล้วลากกลับมา

พนักงานเสิร์ฟกระชับนิ้วแน่น ถือถาดผลไม้เดินไปข้างหน้า เอ่ยเสียงเบาว่า "ถาดผลไม้ของพวกคุณ วางตรงนี้ได้ไหมครับ"

คนกลุ่มนั้นหมดความอดทนแต่แรกแล้ว มีคนหนึ่งลุกยืนขึ้นมาผลักเขา "บอกให้ไสหัวไปไม่ได้ยินหรือ!"

ตอนที่ฝ่ามือแตะหัวไหล่ของพนักงานเสิร์ฟก็ถูกพลิกมือจับล็อกไว้ คนคนนั้นตกใจมาก เยกหน้าขึ้นมองทันใดจากนั้นก็ร้องตะโกนเสียงหลง "ไม่ใช่แล้ว! เขาไม่ใช่พนักงาน!"

ในห้องคาราโอเกะซุลมุนขึ้นทันใด

ท่ามกลางเสียงเพลงดังสนั่นมีเสียงไซเรนเล็กแหลมดังขึ้น ในอากาศมีกลิ่นควันรุนแรงลอยมา มีคนปิดเพลงด้วยมือไม้วุ่นวาย พลันได้ยินเสียงร้องโหวกเหวกวุ่นวายที่ทางเดินด้านนอก "ไฟไหม้แล้ว! หนีเร็ว!"

คนในห้องคาราโอเกะลนลานจะวิ่งออกไปข้างนอก ทว่าพนักงานเสิร์ฟกลับพุ่งปราดเข้าไปข้างใน อุ่มซีอิ่งที่นอนอยู่บนพื้นขึ้นมา

เฟิงเซียวที่สูญเสียสติสัมปชัญญะไปแล้วตวาดใส่กลุ่มคนที่วิ่งออกไปข้างนอก "จะปล่อยมันออกไปไม่ได้! มันเห็นแล้วว่าพวกแกเล่นยา นั่งแพศยาที่ถูกช่วยออกไปก็จะเป็นพยานมัดตัวพวกเราด้วย!"

คนทั้งกลุ่มหยุดชะงักอยู่ที่ประตู ยาเสพติดทำให้พวกเขาสูญเสียความเป็นคนไปแต่แรกแล้ว ต่างทยอยกันหันมาหยิบสิ่งของที่สามารหหาได้ในห้องคาราโอเกะฟาดไปที่พนักงานเสิร์ฟคนนั้น

พนักงานเสิร์ฟคนนั้นฝีมือไม่เลว แต่ยากจะสู้กับการโดนรุม แถมยังต้องปกป้องสิ่งที่อยู่ใต้ร่าง ไม่นานก็ถูกทุบตีจนล้มฟูไปกับพื้น

ชายสวมเสื้อฮาวายที่เฝ้าปากทางอยู่ตะโกนลั่น "หยุดตีได้แล้ว! แ่กๆ รีบไปเร็ว! ไฟไหม้ใหญ่แล้ว!"

คนทั้งกลุ่มเอะอะเสียงดังหลบหนีไป

ภายในห้องคาราโอเกะที่มีควันโขมง พนักงานเสิร์ฟตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาอุ้มสาวน้อยที่อยู่บนพื้น

ซึ่งเลือดอาบเต็มใบหน้า สติสัมปชัญญะค่อยๆ พร่าเลือน พอรู้สึกว่ามีคนมาแตะตัวก็ตื่นขัดขึ้นขึ้นเอง

พนักงานเสิร์ฟคนนั้นตบศีรษะเธอเบาๆ และเอ่ยปลอบว่า "หนูไม่ต้องกลัว ลุงเป็นตำรวจ เดี่ยวลุงจะช่วยหนูออกไปนะ"

เธอหลับตาลง ได้ยินเสียงที่ทุ้มต่ำและอ่อนโยนนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลรินออกมา

คนแบบเดียวกับคุณพ่อ

เปลวเพลิงที่เกิดจากไฟฟ้าลัดวงจรเผาไหม้ครึ่งขอบฟ้ายามพลบค่ำให้กลายเป็นสีแดง

ร้านคาราโอเกะระดับล่าง เดิมทีอุปกรณ์ดับเพลิงก็ไม่ผ่านเกณฑ์อยู่แล้ว พอไฟไหม้ลุกลามใหญ่โตจึงทำอะไรไม่ได้เลยสักนิด ได้แต่ปล่อยให้มันค่อยๆ ใหญ่ขึ้นตามลมที่โหมกระพือ

คนบนถนนทั้งสายต่างวิ่งออกมา รุดดับเพลิง รุดพยาบาล รุดตำรวจ เบียดเสียดกันเต็มถนน

พอจี้รั้งได้ยินว่าเกิดเหตุอัศจรรย์ก็นิ่งอึ้งไป เมื่อเห็นว่าเป็นร้านคาราโอเกะ

ที่ห้องสองอยู่ก็สาวเท้าฟุงปราดเข้าไป

เหล่าเพื่อนนักเรียนห้องสองที่หวาดผวายืนอยู่ข้างถนน มองดูอาคาร ถูกไฟปกคลุมอย่างเสียวขวัญ เฉินเหมิงเจี้ยกำลังนับคนอยู่ "ห้องสองทุกคน ออกมาแล้วใช่ไหม อยู่กันครบไหม!"

เยวี่ยหลี่มองหาไปรอบๆ พอไม่เห็นซีอิ่งหนาก็ซัดเผือด "หัวหน้า! อี้งอี้งไม่อยู่ ฉันไม่เห็นอี้งอี้ง" เธอนึกอะไรขึ้นได้ก็ร้องไห้ออกมาทันใด "เมื่อคืนเธอไปเข้าห้องน้ำ ยังไม่กลับมาเลย!"

จี้จิ้งวิ่งมาถึงตรงหน้าเยวี่ยหลี่ก็ได้ยินประโยคนี้ของเธอเข้าพอดี

เด็กหนุ่มชะงักฝีเท้าและหมุนตัวไปอย่างรวดเร็ว มุ่งเข้าไปในสถานที่ เกิดเหตุเพลิงไหม้โดยไม่ลังเลแม้แต่บ่อย

เฉินเหมิงเจี้ยกรีดร้องอยู่ด้านหลัง "จับเขาไว้! รีบไปจับเขาไว้!"

แต่พวกเขาตามจี้จิ้งไม่ทัน

เด็กหนุ่มฝ่าไปถึงที่ประตูก็ถูกนักดับเพลิงเร่งรุดมารั้งไว้

นักดับเพลิงคนนั้นตะโกนใส่เขา "ไม่ยอมมีชีวิตแล้วหรือไง!"

เด็กหนุ่มเหมือนเป็นบ้าไปแล้ว สองตาแดงจนแทบจะหลังเลือดออกมา ตื่นรนสุดชีวิตจนนักดับเพลิงสองคนเกือบยื้อไว้ไม่อยู่ และต้องกอดรัดเขา เอาไว้แน่น

เพลิงนั้นเผาไหม้ใหญ่โต สะท้อนอยู่ในดวงตาที่สิ้นหวังของเขา รวากับ มันได้เผาผลาญอวัยวะภายในของเขาไปด้วย

ใบหน้าจี้จิ้งเต็มไปด้วยน้ำตา ร้องตะโกนราวกับหัวใจและปอดจะ ฉีกขาดจากกัน "อี้งอี้ง!"

แต่จะมีคนตอบกลับมาจากที่ใด

บทที่ 87

นักดับเพลิงเริ่มดับไฟแล้ว

จี้ริงเดินชัดขึ้นสุดกำลัง นักดับเพลิงทั้งสองแทบจะต้องแบกเขาออกไป
ฝากไว้ในมือของตำรวจที่วิ่งเข้ามา "เด็กคนนี้ไม่ยอมมีชีวิตแล้ว ดูเขาให้ดี!"
จากนั้นก็พูดกับจี้ริงด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า "เชื่อผมเถอะ ขอแค่มีโอกาสรอด
แม้เพียงนิด พวกเราก็จะช่วยคนข้างในออกมาให้ได้"

เด็กหนุ่มเล็กชัดขึ้นแล้ว

ในดวงตาของเขาไม่มีแสงสว่างแม้แต่หย่อมเหมือนได้ถล่มลงสู่หุบเหวลึก
ไม่มีจุดสิ้นสุด ทิวทัศน์ดูราวกับไร้ชีวิตหลังผ่านความสิ้นหวัง ความคิดทั้งหมด
สูญสลายไปทั้งอย่างนี้ไม่เกินเลย

ตำรวจสองนายหนึ่งชายหนึ่งขวานหัวปักเขาเดินไปทางรถตำรวจ

บนถนนมีรถตำรวจเปิดไซเรนไว้เสียงจอดอยู่หลายคัน ตามหลักแล้ว
แค่การดับไฟไม่น่าจะมีตำรวจมารวมมากมายขนาดนี้ ขณะผ่านรถตำรวจ
คันหนึ่ง ตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนก็กำลังยึดตัวผู้ชายที่ตัวทั้งตัวมีแต่
เลือดและสวมกุญแจมือเข้าไปในรถ

หนึ่งในนั้นหยิบวิทยุไร้สายขึ้นมาแล้วพูดว่า "ผู้กองเงิน จับคนสุดท้าย
ได้แล้ว"

ในรถตำรวจกักตัวคนท่าทางทุลักทุเลกลุ่มหนึ่งเอาไว้ ชายที่สวมกุญแจมือสติสัมปชัญญะไม่กระว้างชั่ต ยังคงขัดขิ้นดิ้นรนสุดชีวิต "พวกคุณกล้าดียังไงมาจับผม! ผมจะโทรศัพท์! ผมจะโทรหาทนาย!"

ตำรวจที่ข้างหลังเตะเขาแรงๆ หนึ่งที "ทำตัวดีๆ หน่อย! นูตคร่าเด็กผู้หญิงแล้วยังจะมำคนปิดปาก ทนายความมาก็ช่วยอะไรแก่ไม่ได้!"

จี้ริงพลันชะงักผีเท้า

ตำรวจสองคนที่ดูเขาอยู่นึกว่าเด็กหนุ่มจะคลุ้มคลั่งอีกจึงจับตัวเอาไว้ด้วยสีหน้าตึงเครียด แต่กลับเห็นเด็กหนุ่มจ้องมองชายที่ใส่กุญแจมือคนนั้นถามเสียงแหบพร่า "นั่นเคยเจอแกมาก่อนใช่ไหม"

เฟิงเซียวดวงตาเลื่อนลอย มองจี้ริงพักใหญ่แล้วอยู่ๆ ก็หัวเราะเอิ๊กอ๊ากขึ้นมา "แกเองหรือ คุณชายคนเล็กของตระกูลจี้...ฮ่าๆ แฟนแกรสชาติดีจริงๆ เสียตายที่โดนไฟคลอกตายไปแล้ว!"

สองตาของจี้ริงราวกับมีเลือดท่วมขึ้นทันใด พุ่งเข้าไปหาอีกฝ่ายคล้ายสัตว์ร้าย

ตำรวจเหล่านั้นไม่ได้เตรียมตัวป้องกัน เฟิงเซียวถูกจี้ริงจับกดเข้ากับฝากระโปรงรถตำรวจทั้งตัวอย่างกะทันหัน สองมือเด็กหนุ่มบีบคออีกฝ่ายเอาไว้ บีบจนคอแทบจะหัก

เฟิงเซียวโดนบีบคอจนตาขาวเหลือกขึ้น สีหน้าเซียวคล้ำอย่างรวดเร็ว ตำรวจหลายนายทั้งย้อยุด ทั้งนุดตึง ทั้งตวาด จับแขนขาทั้งสี่ของจี้ริงไว้ ฝืนดึงเขาลงมาจากตัวเฟิงเซียว

แต่เด็กหนุ่มสูญเสียดินี้ก็รู้ไปแล้ว

ในหัวมีเพียงความคิดเดียว

ฆ่ามัน!

คนหลายคนเอาจี้ริงไม่อยู่จึงได้แต่ใช้วิธีการที่ทำกับอาชญากร กดตัวเขาลงบนพื้น พลิกข้อมือทั้งสองข้างมาล็อกไว้ข้างหลัง ตำรวจนายหนึ่งตวาดลั่นจากด้านข้าง "ไปเรียกหมอมาฉีดยากล่อมประสาทหน่อย!"

ในเวลาเดียวกันนั้นก็สิ้นน้ำเสียงตื่นเต้นดังลวดออกมาจากในวิหุไรไสย พุดกับตำรวจนอกเครื่องแบบว่า "หาผู้กองห่านเจอแล้ว!"

ตำรวจนอกเครื่องแบบสบตากัน คนหนึ่งอยู่ดูจึ้ง อีกคนหนึ่งถือวิหุไรไสยเร่งข้ามไปอย่างรวดเร็ว

ที่หน้าปากซอยอันเป็นที่ตั้งของร้านคาราโอเกะซึ่งโดนไฟไหม้กลายเป็น ซากปรักหักพัง ชายวัยกลางคนสภาพทุลักทุเลอุ้มเด็กสาวตัวน้อยที่เป็นนเลือด ทั้งตัวเดินโซซัดโซเซออกมา

เหล่าตำรวจนอกเครื่องแบบพุ่งปราดเข้าไปรับเด็กสาวในอ้อมแขนเขามา "ผู้กองห่าน! คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมผู้กองห่าน วางใจได้ จับคนร้ายได้ครบแล้ว!"

คุณหมอแบกเปลหามวิ่งมาทางนี้

เด็กสาวตัวน้อยในอ้อมแขนหลับตา ลมหายใจรววยริน แต่เหมือนอยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงบางอย่างจึงฝืนลืมตาขึ้นและมองไปทางที่มีแสงไซเรนกะพริบ

ตำรวจนอกเครื่องแบบรู้สึกได้ว่าเสียอกตึง เขาก็มึนศีรษะลง ได้ยินสาวน้อยเอ่ยเสียงอ่อนระโหย "หนูอยากไปทางนั้น"

เขาเอ่ยปลอบว่า "ไม่ต้องกลัว เดี่ยวคุณหมอก็มาแล้ว"

เด็กสาวตั้งต้นและแน่น "หนูจะเข้าไป หนูจะไปตรงนั้น" ทั้งที่สติเลอะเลือนแล้ว แต่กลับเข้าใจโดยกระจ่าง เธอจำเป็นต้องเข้าไป ไปที่ข้างกายของเด็กหนุ่มที่ซัดขึ้นอย่างสิ้นหวังคนนั้น

ตำรวจนอกเครื่องแบบมองไปยังบริเวณที่ไม่ไกลนั้นก็นึกอะไรขึ้นได้ เขาอุ้มเด็กสาวตัวน้อยเดินก้าวยาวไปทางนั้น แล้ววางเธอลงเบาๆ

ขี้อิ่งนั่งชันเข่า ยืนมือไปลูบศีรษะของเด็กหนุ่ม

จึ้งหยุดชะงักทันใด

เขาเงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบาก

เห็นเด็กสาวที่ไปหน้าเต็มไปด้วยเลือดตรงหน้ากำลังยิ้มให้ อย่างอ่อนหวาน

"ฉันไม่เป็นไร" เธอเอ่ยเสียงเบา "อย่าเสียใจไปเลยนะ"

เด็กหนุ่มมีน้ำตาเอ่อท่วมไหลออกจากเบ้า

คืนรลุกขึ้นมาจะไปโอบกอดเธอเอาไว้ แต่ขณะที่จะแตะตัวเด็กสาว ก็กลัวว่าเธอจะเจ็บจึงลนลานชักมือกลับมา แล้วใช้เพียงนิ้วลูบแก้มของเธออย่างแผ่วเบา เอ่ยถามเสียงพรั่วว่า "เจ็บมากไหม"

ซึ่งหัวเราะเสียงละมุน "ไม่เจ็บ อยากร้องนะ"

คุณหมอแบกเปลหามพุ่งมาถึงตรงหน้าแล้ว ซึ่งที่พื้นสตูดิโอ กระจกประดับไว้มันไม่ไหวในที่สุด เบื้องหน้ามีดัดับ คนทั้งคนล้มคะมำลงไป ดวงตารัจฉิกฉายแววตื่นตระหนก โอบกอดเธอไว้ทันใด คุณหมอมองเปลหามไ้วบนพื้น คนจำนวนหนึ่งยกซึ่งที่สลบขึ้นไปวางอย่างรวดเร็ว แล้วมุ่งไปทางรถพยาบาล

สำนักข่าวเมืองไห่เฉิงรายงานข่าวเรื่องร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่ง บนถนนสายบันเทิงเกิดไฟฟ้าลัดวงจรเป็นเหตุให้เกิดอัคคีภัยติดต่อกันถึงสามวัน ไฟได้ลุกลามใหญ่โตเนื่องจากอุปกรณ์ดับเพลิงไม่เพียงพอ

โชคดีที่ไฟไหม้ใหญ่ครั้งนี้ไม่มีผู้เสียชีวิต มีเพียงตำรวจหน่วยปราบปรามยาเสพติดที่ถูกอาชญากรซึ่งรวมกลุ่มกันเสพยาหุบตึ้นได้รับบาดเจ็บขณะแทรกซึมเพื่อตามหาเบาะแส ดีที่สุดท้ายตำรวจนายนั้นหนีออกมาได้ และยังช่วยนักเรียนมัธยมปลายซึ่งถูกอาชญากรจับตัวมาจากห้องน้ำเอาไว้ได้อีกด้วย

เพื่อรักษาความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย เรื่องของซึ่งจึงไม่ถูกเผยแพร่ในสื่อ

ไม่มีคนนอกรับรู้ว่าตอนที่เธออยู่ในห้องคาราโอเกะนั้นต้องเจอกับอะไรบ้าง

ตำรวจหน่วยปราบปรามยาเสพติดคนนั้นชื่อหานหยาง ตามสืบกลุ่มของลูกเศรษฐีอย่างเฟิงเชียวที่รวมตัวกันเสพยามาได้สักกระยะแล้ว

คนกลุ่มนี้มีแหล่งซ่องสุมเยอะมาก ไหลลื่นเป็นปลาหนีชีวิต* อีกทั้งเบื้องหลังยังมีขบวนการค้ายาขนาดใหญ่ หานหายางเล็งคดีนี้มานานมาก

ครั้งนี้ได้รับรายงานจากสายลับก็สั่งการปฏิบัติภารกิจทันที เพื่อนร่วมงานที่อยู่ในกองปราบปรามยาเสพติดความจริงก็ได้ล้อมข้างนอกร้านไว้แล้ว ส่วนเขาปลอมตัวเป็นพนักงานเสิร์ฟ ไล่เครื่องดักฟัง และเข้าไปหยั่งเชิงสถานการณ์ เตรียมการหว่านแหจับคนกลุ่มนี้

ปรากฏว่ากลับมาเจอชิ่งเข้า

สาวน้อยบาดเจ็บหนักมาก เขารอให้เพื่อนร่วมงานเข้ามาสมทบไม่ได้จริงๆ จึงได้แต่ยื่นมือช่วยคนก่อน

ดีที่เพื่อนร่วมงานทำความเข้าใจสถานการณ์ผ่านเสียงสนทนาจากเครื่องดักฟัง ออกเคลื่อนไหวจับกุมคนร้ายทันที รวบตัวอาชญากรกลุ่มนั้นที่คิดจะอาศัยเหตุอศศภัยฆ่าคนปิดปากได้ทั้งหมด

พยานหลักฐานพร้อม นอกจากการรวมตัวเสพยาแล้ว ยังเพิ่มข้อหาเจตนาข่มขืนและเจตนาฆ่าเข้าไปด้วย กว่าเฟิงเชี่ยวชาญจะได้สติเต็มที่ สิ่งที่รอเขาอยู่ก็คือการพิจารณาคดีที่ไม่มีความเมตตาปราณีแม้แต่น้อย

หลังหานหายางหายจากอาการบาดเจ็บแล้ว เขาก็ไปเยี่ยมชิ่งที่โรงพยาบาลอยู่หลายครั้ง

แต่สาวน้อยไม่ได้สติมาโดยตลอด

เธอสลบไสลเนื่องจากศีรษะได้รับการกระทบกระเทือน แม้แต่คุณหมอก็กังบอกไม่ได้ว่าจะฟื้นเมื่อไหร่

หานหายางได้ยื่นเพื่อนนักเรียนจากให้อีที่มาเยี่ยมเธอบอกว่าสาวน้อยคนนี้เป็นเพียงสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จ คะแนนก็ดีมาก เป็นหน่ออ่อนของปักกิ่ง-ชิงหว่า สิ่งที่รอเธออยู่ควรจะเป็นชีวิตนักศึกษาที่เจิดจรัสงดงาม

เขายังเห็นเด็กหนุ่มร่างผอมสูงที่เฝ้าอยู่นอกห้องผู้ป่วยทั้งวันทั้งคืน

* ปลาหนีชีวิต เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง รอบตัวมีเมือกที่ทำให้ลื่น จึงใช้เปรียบเทียบคนที่ไม่สยบปล้นปล่อนไหลลื่นยากจับตัว

พอพูดถึงเด็กหนุ่มชื่อจี้จิ้งคนนี้ เพื่อนร่วมงานของเขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกจนคำพูด 'เหมือนเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ แม้แต่ชีวิตก็ไม่อยากได้แล้ว แต่พอสาวน้อยคนนั้นปรากฏตัว เขากลับได้สติคืนมาทันที เอ้อ เห็นแล้วฉันก็ปวดใจจริงๆ'

เด็กหนุ่มชอบดาดาคำล้า หนวดยาวเฟิ้ม ร่างกายชูบผอมและไร้ชีวิตชีวา ใช้คำว่าศพเดินได้มาบรรยายก็ไม่เกินเลย

หานหยางคิดดูแล้วก็นั่งลงที่ข้างตัวเขา เอ่ยปลอบเสียงแผ่ว "ไอ้หนูอย่าทรมานตัวเองอย่างนี้เลย อย่าให้เธอฟื้นขึ้นมา แต่นายกลับล้มลงไป กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ นอนสักตื่น ก็นอนอะไรสักหน่อย ไม่แน่ว่าพอนายพักผ่อนเรียบร้อยแล้ว กลับมาอีกครั้งเธออาจจะตื่นแล้วก็ได้"

ทว่าเวลานี้จี้จิ้งไม่สนใจใครทั้งนั้น รวากับปิดกั้นอวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าของตนไป ไม่ได้ยินเสียงใดๆ และไม่รับความรู้สึกใดๆ

สิ่งปลอบประโลมใจเพียงหนึ่งเดียวของเขาคือเครื่องวัดชีพจรข้างตียงผู้ป่วยที่ยังคงเคลื่อนไหวขึ้นลง

เด็กสาวตัวน้อยของเขายังมีชีวิตอยู่

มีชีวิตอยู่ก็ดีแล้ว

ถ้าเธอฟื้นขึ้นมาได้ เขายินยอมทุ่มทุกอย่าง ถ้าเธอฟื้นขึ้นมาไม่ได้ฉันก็ไม่เป็นไร เขาจะเฝ้าเธออยู่อย่างนี้ เฝ้าไปตลอดชีวิต

แต่เขาได้ยินคำพูดของหานหยางแล้ว

จี้จิ้งเงยหน้าขึ้นช้าๆ มองตำรวจที่สายตาเต็มไปด้วยความเป็นห่วงซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ตน ผ่านไปนานลำคอก็แห้งผากก็ค่อยเปล่งถ้อยคำที่แหบแห้งออกมา "ขอบคุณที่ช่วยเธอ"

หานหยางยิ้มและลูบผมที่ยุงกระเซิงของจี้จิ้งอย่างใจดี "นี่เป็นเรื่องที่เราควรทำ อย่าเศร้าไปเลยไอ้หนู เราจะพยายามสุดความสามารถเพื่อจับคนชั่วให้หมดไปจากสังคมนี้ สร้างสภาพแวดล้อมในการเติบโตที่ปลอดภัยและงดงามสมบูรณ์แบบให้พวกเธอเอง เชื่อลุงนะ สาวน้อยจะต้อง

ฟื้นขึ้นมาแน่นอน เธอยังต้องไปเรียนมหา'ลัยกับนายนะ กลับบ้านไปพักผ่อนสักหน่อย อาบน้ำนอน เปลี่ยนเสื้อผ้า พอเธอฟื้นขึ้นมา ให้เธอได้เห็นไอ้หนุ่มที่สะอาดหล่อเหลา โอเคไหม"

จิ้งมอองหันหยางที่อยู่ข้างๆ เขา พลันนึกถึงภาพขาวดำของพ่อซึ่งที่สวมชุดตำรวจ สายตาในรูปร่างนั้นมองจ้องมาอย่างแน่วแน่

ความชั่วและบาปกรรมบนโลกนี้ไม่มีทางขจัดได้หมดสิ้น แต่ก็จะมีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่ฝ่าฟันอยู่นานสุด และพยายามสุดชีวิตเพื่อขว้างกันความมืดดำเอาไว้ เหลือเพียงแต่แสงสว่างและความอบอุ่นให้กับพวกเขา

จิ้งพยักหน้าแล้วเอ่ยตอบรับ "ได้ครับ"

เขาเรียกรถกลับบ้าน

บ้านไม่ได้เปิดหน้าต่างมาสักกระยะแล้วจึงมีกลิ่นเชื้อราที่อับชื้น จิ้งไปเปิดหน้าต่างทั้งหมดให้แสงส่องลอดเข้ามา จากนั้นก็ไปอาบน้ำ โกงหนวดจัดการตัวเองให้สะอาดตามที่หานหยางบอก

แต่ยังนอนไม่หลับ และกินอะไรไม่ลง

เขาเป็นห่วงว่าพอเด็กสาวตัวน้อยตื่นขึ้นมา ถ้าเธอไม่เห็นเขาตั้งแต่แรกแล้วจะหวาดกลัว

ต้องกลับไปโรงพยาบาล ต้องกลับไปเดี๋ยวนี้

จิ้งดึงกระเป๋านักเรียนออกมา ใส่เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนเข้าไปในนั้นสองชุดอย่างไม่ใส่ใจนัก แล้วเหวี่ยงกระเป๋าพาดบาตรียมจากไป

ตอนที่กระเป๋านักเรียนกวาดผ่านโต๊ะหัวเตียงก็ชนเข้ากับขวดแก้วใส่ดาวดวงน้อยที่วางอยู่บนนั้นจนหล่นลงพื้นเสียงดังพลั้ง ขวดแก้วแตกเป็นเสียงๆ ดวงดาวแก้วร้อยแก้วสิบแก้วดวงกลิ้งไปทั่วพื้น

จิ้งทั้งโมโหทั้งร้อนใจ เขาคุกเข่าลงบนพื้นเก็บดาวดวงเล็กราวกับเด็กน้อยที่ทำความผิด

เศษแก้วบาดฝ่ามือ เลือดหยดไปทั่วพื้นแล้วแต่เขาก็ไม่สนใจ

มีดาวเล็กบางดวงโดนเขาเหยียบแบน ขณะเก็บขึ้นมาและจะใช้นิ้ว
บีบให้คืนรูปเดิมก็พลันพบว่าบนกระดาษเส้นเล็กที่ใช้พับดาวเหมือนมี
ตัวอักษรเขียนอยู่

จิ้งนี่จิ้งอึ้ง

เขาคุกเขาลงกับพื้น ลังเลเล็กน้อยก่อนจะแกะดาวดวงเล็กนั้นให้คลี่ออก
บนกระดาษเส้นเล็กมีตัวอักษรอยู่จริงๆ ลายมือคุ้นเคยที่ทั้งเป็นระเบียบ
และบรรจงเขียนไว้ว่า

'จิ้งนี่ที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องกินเค้กช็อกโกแลตหนึ่งชิ้น'

นิ้วเขาสั่นขณะแกะดาวกระดาษอีกดวงราวกับเป็นบ้าไปแล้ว

'จิ้งนี่ที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องไปนอนหลับฝันดีให้เต็มตื่น'

'จิ้งนี่ที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องดื่มนมหนึ่งแก้ว'

'จิ้งนี่ที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องหัวเราะเยะๆ'

'จิ้งนี่ที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องจูบที่ตาของจิ้งอึ้ง'

'จิ้งนี่ที่แกะดาวเล็กดวงนี้ต้องให้ลูกกวาดรสสตรอเบอร์รี่กับจิ้งอึ้งหนึ่งเม็ด'

เขาทนแกะต่อไปไม่ไหวแล้ว

ยกกระดาษหลายเส้นนี้ขึ้นมาปิดหน้าผงหัวลงไปแล้วร้องไห้โดยไร้เสียง
ที่แท้หวานใจของเขาก็ขึ้นมาปิดหน้าผงหัวลงไปแล้วร้องไห้โดยไร้เสียง
เขาต้องเชื่อฟังคำพูดเธอ

จิ้งนี่ลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ห้องน้ำเพื่อล้างมือให้สะอาด ทายา และ
ปิดพลาสติก จากนั้นก็ไปนอนที่เตียง

เขาต้องเชื่อฟังคำพูดเธอ หลับฝันดีให้เต็มตื่น

ความจริงแล้วเขาเหนื่อยมาก หลังนอนลงบนเตียงไม่นานลมหายใจ

ก็สงบลง กลับไปจนเกือบพลบค่ำค่อยตื่นขึ้นมา

นอกหน้าต่างคือเมฆยามพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้าซ้อนทับกันเป็นระลอก

เขาลุกขึ้นมาจากเตียง ตรงไปที่ห้องครัวอยู่นมหนึ่งแก้วเต็ม จากนั้นก็หยิบกระเป๋านักเรียนลงจากตึกเพื่อไปโรงพยาบาล เมื่อถึงโรงพยาบาล อวี๋เจิงกำลังเฝ้าอยู่ที่ข้างเตียง

เห็นเขาเข้ามาอีกฝ่ายก็ยิ้มอย่างอดิโรย "มาแล้วหรือ โรงพยาบาลบอกว่าเธอกลับบ้านไปพักผ่อนแล้ว ทำไมไม่พักให้นานกว่านี้หน่อยล่ะ"

จิ้งสายศีรษะและเดินเข้าไปเงียบๆ

อวี๋เจิงลุกขึ้นยืนและถือแก้วน้ำ "ฉันไปเติมน้ำร้อนหน่อย เตี่ยวจะแวะซื้อข้าวเย็นมาให้เธอ เธออยากกินอะไร"

"แค่ก๋วยเตี๋ยวโกแลต" จิ้งตอบ

อวี๋เจิงนิ่งอึ้งไป แล้วพยักหน้ารับคำบอกว่าได้

ในห้องผู้ป่วยทั้งเงียบสงบและเย็นสดชื่น

สาวน้อยบนเตียงหายใจอย่างสงบมั่นคง ดูแล้วเหมือนกำลังหลับอยู่ ไม่มีผิด

จิ้งโน้มตัวลงไป ริมฝีปากที่แห้งแตกเล็กน้อยจุ่มพิตลงบนดวงตาที่ปิดอยู่ของเธอเบาๆ จากนั้นก็หยิบลูกกวาดรสสตอเบอรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ วางมันไว้บนมือของเธอ

เขาเอ่ยเบาๆ ว่า "อึ้งอึ้ง ให้ลูกกวาดเธอนะ"

บทที่ 88

จี้รั้งจะแกะดาวหนึ่งดวงในทุกวัน นั่นกลายเป็นแรงผลักดันทั้งหมดที่ทำให้เขายืนหยัดต่อไป

เขาถึงกับไม่อยากแกะเยอะเกินไป เพราะกลัวว่าสักวันจะแกะดาวดวงเล็กพวกนั้นจนหมด แต่เธอก็ยังคงไม่พิน แล้วควรจะทำอย่างไรดี

จี้รั้งซื้อขวดแก้วมาสองใบ นำดาวเล็กที่ผ่านการแกะแล้วมาพับใหม่อีกครั้งใส่เอาไว้ในขวดแก้วอีกใบ มองดูมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทุกวัน แต่ยังคงไม่มีวิ้วว่าซีอิ้งจะพินขึ้นมา

เมื่อถึงช่วงปลายเดือน ผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ออกมาแล้ว

คะแนนของซีอิ้งสามารถเข้ามหาวิทยาลัย B หรือมหาวิทยาลัย Q ได้โดยไม่ต้องสงสัย ส่วนคะแนนของจี้รั้งน้อยกว่าเธออยู่ประมาณหนึ่ง แต่คะแนนของเขาก็ยังสามารถเลือกมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ ในประเทศหลายแห่งได้อยู่แล้ว

ทุกคนต่างสอบออกมาได้ดี คะแนนของเยวี่หลี่มากพอให้เธอสมัครเรียนสาขาวิชาการเขียนบทและการกำกับภาพยนตร์ของสถาบันนิเทศศาสตร์ที่เธออยากไป ขนาดนายเบิ้มชีวิตก็ยังคงแตะถึงเส้นคะแนนของมหาวิทยาลัยชั้นรองลงมา

เดิมทีในเวลานี้พวกเขาควรจะเฉลิมฉลองอยู่ด้วยกัน

เดิมที่เขาควรจะได้บอกรักเธอด้วยวิธีการที่มีเพียงหนึ่งเดียวและไม่เคยมีมาก่อน

แต่ไม่มีใครตั้งใจได้ เพื่อนนักเรียนห้องสองส่งการ์ดอวยพรกับผลไม้
ขณะมาเยี่ยมเยียน ในครั้งนั้นเยวียหลี่ได้ยื่นซองแล้วบอกว่าขอพรที่วัดเฮ่อซี
ศักดิ์สิทธิ์มาก เธอที่ไม่ชอบออกกำลังกายจึงเดินขึ้นเขาอยู่หลายชั่วโมง
เพื่อไปขอพรที่วัดเฮ่อซี ขอให้เพื่อนสนิทฟื้นขึ้นมาในเร็ววัน

ชั่วพริบตาที่ถึงวันที่จะต้องกรอกใบสมัครมหาวิทยาลัย นายเบ้มชวี
หอบคอมพิวเตอร์แฉับไปที่โรงพยาบาล ถามเขาว่า "พี่ร่ง! พี่จะไปมหา'ลัยไหน
ผมจะสมัครให้พี่เอง"

จิ้งไม่มองนายเบ้มชวีแม้แต่แวบเดียว เขาก็มหันหน้าพับดาวดวงเล็ก
เอ่ยตอบน้ำเสียงราบเรียบ "ไม่ไป"

นายเบ้มชวีร้อนใจแล้ว "อย่างนี้ไม่ได้นะ พี่พยายามไปตั้งมากกว่าจะสอบ
ได้คะแนนนี้มา พยายามสอบเข้ามหา'ลัย จะยอมแพ้ไปเพราะอย่างนี้ไม่ได้นะ!"

นิ้วจิ้งหยุดชะงัก ผ่านไปครูใหญ่ก็เอ่ยเบาๆ ว่า "ฉันพยายามตั้งมาก
ขนาดนั้น แรกเริ่มก็ไม่ใช่เพื่อสอบเข้ามหา'ลัย"

แต่ว่าเพื่อเธอ

ฉันไม่ได้อยากเข้ามหาวิทยาลัย แค่อยากเข้ามหาวิทยาลัยไป
พร้อมกับเธอ

ตอนที่ซีอิ่งเริ่มรู้สึกตัว ก็พบว่าตนยืนอยู่ในสวนของหมู่บ้านเก่าแก่
แห่งหนึ่ง

ปุยดอกอุ้งถอยอยู่ทั่วฟ้า ข้างหน้ามีเด็กกลุ่มหนึ่งเงยหน้าวิ้งไล่จับ
และกำลังเล่นเป่าปุยดอกอุ้ง

กติกาของเกมก็คือปุยดอกอุ้งของใครร่วงพื้นก่อนคนนั้นแพ้

เด็กทุกคนเล่นอย่างสนุกสนาน มีเพียงสาวน้อยมัดผมแกละ

สวมหน้ากากอนามัยที่ยืนอยู่ใต้ต้นอุ้งถั่งอย่างเหนียวมาย มองดูพวกเขาอย่าง
อิจฉา

มีเด็กชายร่างอ้วนท้วนคนหนึ่งสุดหัวใจเหือกใหญ่แล้วเป่าปุยดอกอุ้งถั่ง
ลอยขึ้นสูง อาศัยช่องว่างขณะที่มันลอยอยู่หันมาตะโกนเรียกเด็กสาวตัวน้อย
'อึ้งอึ้งมาเล่นด้วยกันสิ! คนชนะได้กินลูกกวาดรสสตรอเบอร์รี่นะ!'

ชื่ออึ้งอึ้งมันไป จ้องมองตนเองที่ตัวเล็กมากอย่างเลื่อนลอย ไม่รู้ว่
เป็นความฝันหรืออะไร

ตัวเธอยังเล็กมากนั้นสายหน้า เสียงทั้งเบาและอ่อนนุ่ม 'ฉันไม่สบาย
แม่บอกว่าห้ามให้ปุยดอกอุ้งถั่งเข้าไปในจมูก ไม่งั้นจะยิ่งอาการหนัก'

เด็กผู้ชายที่ซุกซนอีกคนแลบลิ้นปลิ้นตาใส่เธอ 'เรื่องเยอะจริง! อีกหน่อย
เราไม่พาเธอมาเล่นด้วยแล้ว'

พอเธอได้ยินประโยคนี้ก็ลำบากใจขึ้นมาทันใด กังวลว่าอีกหน่อย
ทุกคนจะไม่เล่นด้วย

หลังล้งเลอยู่พักใหญ่ เธอก็ถอดหน้ากากออกแล้วเข้าไปร่วมวงกับ
พวกเขา

แต่เพิ่งเล่นได้ไม่กี่นาทีปุยดอกอุ้งถั่งเหล่านั้นก็เข้าไปในโพรงจมูก เธอ
โค้งร่างเล็กน้อย ทั้งไอและจาม สำลักจนน้ำตาอาบเต็มใบหน้า

เด็ก ๆ แตะตื่น เลิกเล่นเกมแล้วเข้ามาล้อมเธออย่างไม่รู้จะทำอย่างไรดี
เสียงหวอดังมาจากนอกประตูหมู่บ้าน ชายในเครื่องแบบตำรวจ
ซีจักรยานยนต์ไฟฟ้าเลิกงานกลับมา เด็ก ๆ พอเห็นเขาแล้วก็ตื่นตระหนก
เด็กร่างอ้วนเอ่ยว่า 'คุณลุงซึกกลับมาแล้ว! ถ้าเขาเห็นอึ้งอึ้งร้องไห้จะต้อง
จับเราแน่เลย!'

เด็กหญิงตัวน้อยใช้หลังมือถูดวงตาและจมูก เอ่ยแย้งเขาอย่างนุ่มนวล
'ไม่หรอก พ่อฉันจับแค่คนไม่ดี'

จักรยานยนต์ไฟฟ้าเคลื่อนมาจอดที่ด้านข้าง ชายในชุดเครื่องแบบ
ตำรวจเห็นสาวน้อยดวงตาวาววามและแดงก่ำเพราะการไอก็ทำที่เป็น

เอ๋เสียงเข้ม 'ตัวแสบอย่างพวกเธอนี้ แก่ลั้งซึ้งของลุงอีกแล้วไซ้ไหม'

เหล่าเด็ก ๆ เอามือโพล่หลังยื่นเรียงแถว สายหน้าอย่างแตกต่างกัน

เด็กหญิงตัวน้อยหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กออกมาเช็ดดวงตา วิ่งไปตรงหน้ารถจักรยานยนต์ไฟฟ้าแล้วเอ๋เสียงอ่อนนุ่มว่า 'พ่อคะ พวกเขาไม่ได้แก่ลั้งหนู เป็นเพราะปุยดอกอุ้งงงเข้าไปในจมูกหนู เหมือนกับตัวหนอน' ว่าพาลางจามหนึ่งที

ชายคนนั้นยื่นมือมาจับปุยดอกอุ้งงงบนเส้นผมให้ หัวเราะลั่นและจูบลงบนหน้าผากลูกสาว 'เดี๋ยวพุงนี้พ่อจะตัดต้นอุ้งงงออกให้หมด ไป กลับบ้าน ไปกินข้าวกับพ่อ'

เด็กหญิงตัวน้อยส่งเสียงอึมรับคำ แล้วขึ้นไปยืนบนหน้ารถจักรยานยนต์ไฟฟ้า โบกมือให้กับเพื่อนๆ

ซึ้งเดินตามไปสองก้าว อยากจะตะโกนอะไรบางอย่าง แต่ก็เปล่งเสียงไม่ออก

เธอรับรู้ว่าตนเองกำลังฝันไปจริงๆ

ฝันถึงอดีต

ครอบครัวสามคนที่เรียบง่ายและอบอุ่น

ภาพฉากที่เมื่อก่อนแค่หวนระลึกถึงก็ทำให้หัวใจเจ็บเสียดปรากฏขึ้นตรงหน้าเธอซ้ำๆ ฉากแล้วฉากเล่าราวกับภาพสไลด์

เธอมองดูเด็กหญิงตัวน้อยเติบโตขึ้นทีละนิด ครอบครัวความรักทั้งหมดยุคของพ่อและแม่ ทั้งอ่อนหวานและใจดีมีเมตตา ไม่เคยประสบพบความเจ็บปวดทางโลกมาก่อน

เธอเห็นคุณพ่อที่เป็นตำรวจคนนั้นคลี่คลายคดีค้ายาได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ครอบครัวที่ได้ความช่วยเหลือจากเขาก็ตายมถึงบ้านทุกปีในวันตรุษจีน เพื่อแสดงความขอบคุณในน้ำใจของเขา

เธอเห็นคุณแม่ดูแลบ้านนี้อย่างเอาใจใส่ จัดการเรื่องเล็กเรื่องน้อยทั้งในและนอกบ้านได้อย่างเหมาะสม ให้คุณพ่อไปทำงานได้อย่างสบายใจ

ให้เธอไปเรียนได้อย่างสบายใจ

จนกระทั่งเกิดเหตุไม่คาดฝันนั้นขึ้น

ซึ่งมองดูการระเบิดเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา เธอเหมือนเป็นผู้ชมอยู่
ด้านข้าง เจ็บปวดหัวใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้เลย

เธอรู้ว่าต่อจากนี้ เจ้าของร่างกายนี้จะไร้หาความตาย

สาวน้อยที่มักจะยิ้มอย่างอ่อนโยน ในดวงตากลับไร้ประกายของชีวิต
ราวกับวิญญานถูกบีบให้สลายไป จากความว่างเปล่ากลายเป็นหุ่นกระบอก
ที่มีแต่เปลือก แล้ววันหนึ่งก็กลืนยานอนหลับที่แอบเก็บเอาไว้ทั้งหมดลงไป

ซึ่งร้อนใจมาก ถึงจะเป็นความฝัน แต่เธอก็อดคิดจะพุ่งเข้าไปห้าม
ไม่ได้

เบื้องหน้าพลันดับมืดลง

โลกทั้งใบตกสู่ความมืดมิด เงียบสงัดไร้เสียงราวกับตกอยู่ในห้วง
สุญญากาศ

เธอได้ยินเสียงร้องไห้สะอื้นอย่างโศกเศร้าจากด้านหลัง

พอหันไปก็พบเด็กสาวที่เหมือนกับเธอทุกประการกำลังคุกเข่าร้องไห้
อยู่บนพื้น

ซึ่งเดินเข้าไปหาเธอ คุกเข่าลงตรงหน้าเธอ

ทั้งสองคนเงยหน้าขึ้น มองเห็นอีกฝ่ายในดวงตาของกันและกัน

"เธอคือใคร"

"ฉันคือซี้จิ้ง"

"ฉันก็คือซี้จิ้ง"

"ทำไมเธอถึงร้องไห้"

"ฉันเสียพ่อแม่ไป ฉันไม่เหลืออะไรในโลกนี้แล้ว ฉันกลัวมาก"

ท่ามกลางความมืดอันไร้ที่สิ้นสุด แสงสว่างสีขาวค่อยๆ แผ่ขยาย
มาจากที่ไกลๆ ดวงตาของสาวน้อยทอแววววดกแล้วและโศกเศร้า ลนลาน
เข้าไปหลบอยู่ในความมืด "ฉันไม่อยากออกไป ที่นั่นไม่มีอะไรสักอย่าง"

หนักล้นมาก" เธอมองอย่างวิงวอนราวกับคว่าฟางช่วยชีวิตเอาไว้ได้ "เธอก็คือซีอิ่ง เธอออกไปแทนฉันได้ไหม"

ด้วยสายตาที่ปวดร้าวและสิ้นหวังนั้น ซีอิ่งได้ยินตนเองพูดว่า "ได้"

แสงสีขาวสาดส่องกลบทุกอย่างไป

เธอหลับตาลงโดยอัตโนมัติ เมื่อดวงตาปรับสภาพได้แล้วจึงค่อยพบว่าตนเหมือนจะยืนอยู่ในความว่างเปล่าที่ไม่มีอะไรเลย ไร้ขอบเขตที่สิ้นสุด ถึงเธอจะวิ่งไปทั่วสารทิศแต่ก็หาทางออกไม่เจอ

ซีอิ่งว่าวุ่นเล็กน้อย ไม่รู้ว่าตนควรไปที่ไหน และไม่รู้ว่าต้องไปที่ไหน อยู่ไปนานๆ ก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย

เธอเอนตัวนอนลงในความว่างเปล่า เริ่มใช้เวลาไปกับการระลึกถึงอดีต เธอระลึกความทรงจำถึงเมื่อชาติที่แล้ว และย้อนมองมาที่ชาตินี้ ภาพฉากสดใสมีชีวิตชีวามากมายวาบผ่านตรงหน้า

เธอได้พบเพื่อนข้างโต๊ะที่เหมือนดวงตะวันน้อยๆ พบเพื่อนนักเรียนที่มีความคิดเรียบง่ายและมีความสุขกับตัวเองในทุกวันเหล่านั้น พบคุณลุงตำรวจที่ยิ่งใหญ่เหมือนกับพ่อของเธอ แล้วก็ยังมี...เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่เห็นเธอสำคัญดุจชีวิต

ขอแค่คิดถึงเขา แม้จะเป็นที่นี้ก็ไม่รู้สึกกลัวแล้ว

หมอกเริ่มก่อตัวขึ้นโดยรอบ ท่ามกลางหมอกสีขาวโพลน ร่างเล็ก ร่างหนึ่งค่อยๆ เดินจากไปไกล

ซีอิ่งไม่รู้ว่าตนรออยู่ที่นี้มานานเท่าไร เธอรีบเร่งตามไปและจับมือของอีกฝ่ายไว้จากข้างหลัง

สาวน้อยที่มีใบหน้าที่ตาเหมือนเธอทุกประการหันหน้ากลับมา ดวงตาหยักโค้งพลางเอ่ยกับเธอว่า "เธอเองหรือ ทำไมเธอกลับมาอีกล่ะ"

เธอกุมมือที่เย็นเฉียบของอีกฝ่ายไว้ "ฉันกลับมาหาเธอ อึ้งอึ้ง พวกเราออกไปด้วยกันเถอะ"

ซีอิ่งอีกคนส่ายศีรษะ ร่างสั่นเต็ม "ไม่เอา ที่นั่นไม่มีอะไรเลยสักอย่าง"

ฉันทักแล้ว"

"ไม่ต้องกังวล มีคนคอยปกป้องเราแน่"

"ใครหรือ"

"เขาชื่อจิ้ง เป็นคนที่ดีที่สุดในโลกนี้เลย พวกเราออกไปเจอเขากันดีไหม"

หมอกขาวเบื้องหลังคลายสลาย แสงสว่างอันอบอุ่นค่อยๆ คืบคลานเข้ามาอย่างช้าๆ

เธอก้มตัวลง โอบกอดตัวเธอเองที่เหมือนกันอย่างอ่อนโยน เอ่ยเสียงนุ่มนวลว่า "เขารักเธอเหมือนที่พ่อกับแม่รัก จะให้ลูกกวาดรสสตรอเบอร์รี่กับเธอทุกวัน เขาแอบไปเรียนทำขนมเค้ก เขาฉลาดมาก รับปากเธอว่าจะเข้ามาหาวิทยาลัยไปด้วยกัน แล้วก็พูดได้ทำได้จริง และเขาก็เก่งมาก จะคอยกันคนทั้งหมดที่ต้องการทำร้ายเธอออกไป และมอบความรักทั้งหมดให้เธอแค่คนเดียว เพราะอย่างนั้น...ไม่ต้องกังวลนะ"

"จริงหรือ"

"จริงสิ"

เด็กหนุ่มคนนั้นรักเธอสุดชีวิต

เธอรู้อว...ขอเพียงเธอมีความสุข เขาถึงจะมีความสุขได้

เพราะฉะนั้นต้องรีบตื่นขึ้นมาถึงจะถูก จะให้เขาเป็นกังวลไม่ได้

ชื่อบังคับมือตัวเธออีกคนเอาไว้แล้วเดินไปยังแสงสว่างอันอบอุ่นนั้น

ที่ละก้าวๆ

น้ำตาหยดหนึ่งไหลกลิ้งลงมาจากหางตา

ชื่อบังลมตาขึ้นช้าๆ

หัวใจที่อยู่ตึ๋ง ก็มักจะปวดร้าวเวลานี้เหมือนถูกเติมเต็มเต็มส่วนที่ขาดแล้ว

ในที่สุด

เธอนึกออกแล้ว

เธอคือชื่อบัง และก็คือ 'ชื่อบัง' คนนั้นเช่นกัน

ชื่อบังที่เคยสูญเสียท่านแม่ทัพจนแขนคอฆ่าตัวตาย และชื่อบังที่จบชีวิต

เพราะสูญเสียพ่อแม่ ทั้งสองชาติเธอล้วนเลือกวิธีการที่อ่อนแอแบบเดียวกัน ในการเผชิญกับความจริงอันโหดร้าย

การกระตุ้นอย่างแรงจากสถานการณ์ที่เหมือนกันทำให้ความทรงจำของชาติก่อนตื่นขึ้นในระหว่างที่เธอหมดสติ

เธอไม่สามารถยอมรับความจริงอันแสนเจ็บปวด เลือกที่จะหลบหนีจากทุกสิ่งอย่าง ดังนั้นจึงปิดกั้นตัวเองและผลึกความทรงจำในชาติภพที่แล้วออกมาควบคุมการรับรู้ของร่างกาย สะกดจิตตัวเองว่าเธอไม่ใช่เธอ

ซึ่งคิดเพียงขอแค่เธอไม่ใช่เธอ ก็จะไม่เจ็บปวดถึงเพียงนั้นแล้ว

นี่คือมารในใจของเธอ

และวันนี้ก็ได้สิ้นสุดลงแล้วในที่สุด

เธอยอมรับเด็กหนุ่มคนนั้น และรักชอบโลกใบนี้อีกครั้ง

ในอากาศมีกลิ่นของน้ำยาฆ่าเชื้ออ่อนๆ ผสมกับกลิ่นหอมหวานของลูกกวาดรสสตรอเบอร์รี่

เธอลุกขึ้นมานั่งบนเตียง แล้วก็เห็นลูกกวาดรสสตรอเบอร์รี่กำใหญ่ที่ช่างหอม ในห้องเต็มไปด้วยดอกไม้และผลไม้ ที่โต๊ะหัวเตียงมีการจัดอวยพรให้เธอวางอยู่กองใหญ่

หน้าต่างเปิดออกครึ่งบาน ลมกลางคืนและแสงจันทร์ลอดเข้ามา

ที่ประตูซึ่งเปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่ง มีเด็กหนุ่มยืนหันหลังให้เธออยู่

ข้างนอกห้อง นายเบิ้มชีวิตโอบกอดคอมพิวเตอร์เอาไว้ เอ่ยอย่างมี

น้ำอดน้ำทนเป็นครั้งสุดท้าย "พี่รั้ง หนึ่งชั่วโมงสุดท้ายแล้วนะ เลยสิบสองนาฬิกา ก็จะสมัครเข้ามาหา'ลัยไม่ได้แล้วนะ"

จีรังสีหน้าท่าทางเย็นชา "ต้องให้ฉันพูดอีกกี่รอบ ไส้หัวกลับไป"

นายเบิ้มชีวิตดวงตาเต็มไปด้วยความจนใจและเสียใจ ปิดคอมพิวเตอร์ลง
ซ้าๆ

ขณะที่จีรังกำลังจะหันตัวกลับไป อยู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีชายเสียด้านหลังถูกลงเบาๆ

เขาตัวแข็งทื่อ และสิ้นสะท้านขึ้นมาทั้งตัว แต่ไม่กล้าหันกลับไป
ด้วยกลัวว่าจะรู้สึกไปเอง

จนกระทั่งเสียงนุ่มละมุนของสาวน้อยลอยมาจากข้างหลัง "นาย
จะเรียนสาขาอะไร"

จิ้งเหมือนหุ่นกระบอกที่ขี้อต่อขึ้นสนิม เขาหันตัวไปที่ละนิดๆ สาวน้อย
ที่ดูป่วยโทรมและผิวซีดขาว แต่ดวงตากลับลึกใสมากยิ้มอย่างอ่อนหวาน

เขายื่นมือออกไปแตะที่แก้มเธอเบาๆ ก่อนจะชักมือกลับมาทันใด
เขากลัวว่าตนจะฝันไป เพียงแต่โดนเธอก็อาจจะสลายหายวับ

ซึ่งยิ่งคว้ามือเขาไว้ แล้ววางแนบใบหน้าตน

ความรู้สึกของสัมผัสที่อบอุ่นถ่ายทอดผ่านฝ่ามือไปยังหัวใจของเขา

หัวใจที่ห่อเหี่ยวแห้งแล้งดวงนั้นมีชีวิตขึ้นอีกครั้งในที่สุด

จิ้งเอยากร้องให้อยู่หน่อยๆ แต่ไม่ยอมให้สาวน้อยเห็นน้ำตาของเขา
จึงหลับตาลงเพื่อกักน้ำตากลับเข้าไป ก่อนจะเคঁนครอยยิ้มออกมา "เธอ
ตื่นขึ้นมาสักที"

ดวงตาของสาวน้อยหยักโค้งเป็นรอยยิ้ม "เรานัดกันไว้แล้วว่าจะ
เข้ามาหาวิทยาลัยไปด้วยกัน" เธอว่า "ฉันจะคืนค่าไม่ได้"

จิ้งโน้มตัวลงโดยเสียงหลบแผลบริเวณศีรษะของเด็กสาว กอดเธอไว้
เบาๆ พลังเอย่พุดเสียงทุ้มต่ำและอบอุ่น "อิม...เด็กน้อย เธอรักษาคำพูด
ที่สุดเลย"

นายเบิ้มชีวิตที่อยู่ข้างนอกตื่นตันจนร้องให้ออกมาตรงนั้นเลย ร้องไป
ก็ตะโกนไป "เร็วเข้า! พวกที่รีบมารอกใบสมัครเข้ามาหา'ลัยเร็ว! กรอกเสร็จแล้ว
ค่อยกอดจูบกัน!"

ซึ่งมีมหาวิทยาลัยและสาขาวิชาในใจตั้งแต่แรกแล้ว เธอลงสมัคร
คณะแพทยฯ ของมหาวิทยาลัย B

จิ้งจ้องมองหน้าเพชรสมัคร วีรโรม่ขยับเขยื้อนสักที

ซึ่งก็ไม่แรง มองเขาอย่างว่าง่าย

ผ่านไปพักใหญ่จี้ริงก็หันมาถาม "ฉันไปที่เมือง B* ด้วยได้ไหม"
เธอยิ้ม "ได้อยู่แล้ว"

จี้ริงมองไปที่จอคอมพิวเตอร์ แล้วกรอกชื่อมหาวิทยาลัยลงไปช้าๆ

'แม่ฮะ! แม่ฮะ! วันนี้เราเขียนเรียงความเรื่องตัวเราเมื่อโตขึ้น!'

'อาร์รังเก่งจัง แล้วพออาร์รังโตขึ้นอยากเป็นอะไรหรอ'

'ตำรวจครับ!'

'ทำไมล่ะ'

'ผมอยากจับคนไม่ดีมาให้หมด!'

'ฮืม อาร์รังเก่งจริงๆ แม่ภูมิใจในตัวลูกนะ'

เขาเคยละทิ้งความฝันของเขาด้วยน้ำมือตัวเอง แต่มาวันนี้...เขา
เก็บมันขึ้นมาอีกครั้งเพื่อเธอ

---

* เมือง B ชื่อเรียกย่อของเมืองบักกิง

บทที่ 89

หลังซีอิ่งตื่นขึ้นมา เธอได้เข้ารับการตรวจแบบครบวงจรอีกครั้ง เพื่อยืนยันให้แน่ใจว่าไม่มีปัญหาใดๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังต้องค้างที่โรงพยาบาลเพื่อรอดูอาการอีกสักพัก ซึ่งในระหว่างนั้นเพื่อนนักเรียนห้องสองก็แวะมาเยี่ยมมอยู่เรื่อยๆ ทำให้ในห้องผู้ป่วยคึกคักสนุกสนานอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

แต่อยู่กันได้ไม่นานเท่าไรนัก ลูกพี่ขาใหญ่ของโรงเรียนก็ตีสีหน้าเย็นชาไล่คนกลับไป

แม้จะเรียนจบแล้ว แต่บาร์มีของลูกพี่ยังหลงเหลือ ทุกคนยังกลัวเขาอยู่ แต่เห็นเขาเปลี่ยนสีหน้าก็ไม่กล้าอยู่นานและทยอยกันหนีไป

ซีอิ่งตำหนิเขาอย่างขบขัน "นายจะขูให้พวกเขากลัวไปเพื่ออะไร"

จี้รู่ปรับเตียงผู้ป่วยลงให้เธอนอนนอนดีๆ พร้อมเหน็บชายผ้าอนามัยให้ "เธอเพิ่งฟื้น ต้องพักผ่อนเยอะๆ หน่อย พวกเขาเสียงดังรบกวนเธอ" เขาลูบศีรษะเธอยังไม่ได้แกะผ้าพันแผลออก "หลับตา นอนซะ"

เธอหลับตาลงอย่างว่าง่าย ถ้ามเขาเสียงละมุนว่า "ก่อนวันเกิดฉันจะออกจากโรงพยาบาลได้ไหมนะ ฉันไม่อยากฉลองวันเกิดอายุสิบแปดที่โรงพยาบาล"

"ต้องทำตามคำพูดคุณหมอ ถ้าคุณหมอว่าได้ออกได้"

พอคุณหมอเจ้าของไข้มาตรวจที่ห้อง ซีอิ่งจึงถามถึงเวลาที่ตัวเองสามารถออกจากโรงพยาบาลได้ด้วยสีหน้าคาดหวังอย่างมาก นึกไม่ถึงว่าวันที่คุณหมอบอกจะเป็นวันเกิดเธอพอดี

แต่เนื่องจากสมองได้รับความเสียหายจึงจำเป็นต้องเฝ้าระวังอาการตามหลัง คุณหมอกำชับเป็นพิเศษว่า "ภายในครึ่งปีห้ามนำไปเล่นพวกเครื่องเล่นหวาดเสียวที่สวนสนุกนะ เสียงที่โรงหนังก็ลั่นสะเทือนมากเกินไป งดไปชั่วคราวก่อน แล้วช่วงนี้ข้างนอกอุณหภูมิสูงมาก ทางที่ตื้อยาวออกจากบ้าน ใช้ชีวิตให้เรียบง่ายเอาไว้"

แววตาของสาวน้อยสลัวลง "คะ" เธอเอ่ยรับคำอย่างตัดพ้อ

เมื่อถึงเวลาเย็นย่ำ หานหยางก็ถือลูกอมนมกล่อ่งหนึ่งมาหา เขาเคยได้ยินจี้รุ่งบอกว่าซีอิ่งชอบกินลูกอม หลังเลิกงานจึงไปที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อของพวกนี้โดยเฉพาะ

เขางานยุ่งมาก และนี่เป็นครั้งแรกที่มาหลังจากซีอิ่งฟื้นขึ้น พอเห็นรอยยิ้มสว่างใสของสาวน้อยแล้ว ก็รู้สึกถึงความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานสลายคลายไปมาก

สิ่งที่พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนปกป้อง ไม่ใช่รอยยิ้มเช่นนี้หรือ

พอซีอิ่งเห็นหานหยางขอบตาเธอก็แดงขึ้นมา และเรียกขานอย่างอ่อนหวาน "คุณลุงหาน"

หานหยางรู้สึกหดหู่จับใจ

จี้รุ่งไปรินน้ำร้อนมาให้เขา หานหยางพูดคุยกับซีอิ่งอยู่สักพักหนึ่งก็นึกบางอย่างขึ้นได้จึงหันมาถาม "ได้ยินว่าเธอสมัครเรียนวิทยาลัยตำรวจ"

จี้รุ่งพยักหน้า

หานหยางสีหน้าเปี่ยมความชื่นชมและประทับใจ "เด็กดี ลุงเชื่อว่าเธอจะต้องเป็นตำรวจที่โดดเด่นมาก"

ขณะที่สามคนกำลังคุยกัน อวีเจิงก็นำอาหารเย็นมา ช่วงนี้ผู้อึ่งหวา

ศึกษาสูตรสมุนไพรจีนบำรุงกำลังสิบชนิด* ตลอดทั้งวัน แต่ละวันก็จะเปลี่ยนรูปแบบทำให้ซึ้อกิน จี๊ริงที่กินด้วยกันก็อ่อนขึ้นเล็กน้อย

เมื่อเห็นว่าหานหยางอยู่ด้วยเขาก็ทั้งตื่นเต้นและดีใจ เอ่ยถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่ากินข้าวหรือยัง แล้วจึงโทรไปหาอู้อิงหว่าให้เธอนำข้าวและกับมาเพิ่มอีก บอกว่าผู้มีพระคุณอยู่ที่นี้และยังไม่ได้กินข้าว!

หานหยางเข้าใจหัวอกคนเป็นครอบครัว ความรู้สึกขอบคุณของพวกเขาแม้กระทั่งบริสุทธิ์และจริงใจอยู่เสมอ แม้จะแค่รับประทานอาหารและผลไม้ที่พวกเขานำมาให้ แต่เท่านั้นก็ทำให้พวกเขาสบายใจสุดเปรียบปานแล้ว

เขาจึงไม่ปฏิเสธ ทำเพียงยิ้มแล้วพยักหน้า อวี๋เจิงดีใจตามคาด หยิบข้าวกล่องของซึ้อกับจี๊ริงมาให้พวกเขากินก่อน จากนั้นก็ลากหานหยางไปที่ระเบียงด้วยสีหน้าท่าทีมีลับลม

ด้วยสีหน้าท่าทางอย่างนั้น หานหยางยังนึกว่าเขาจะให้ของแถมแก่ตนปรากฏอวี๋เจิงกลับบอกว่า "ผู้กองหาน คุณมีลูกหรือเปล่า"

หานหยางปีนอายุสี่สิบสองปี จิตใจท่อมเทให้กับการงานและยังไม่ได้แต่งงาน

เขาส่ายหน้า อวี๋เจิงกุมมือเขาไว้ "ฉันผมให้อีจิ้งของเราับคุณเป็นพ่อบุญธรรมได้ไหม!"

หานหยางนิ่งอึ้ง

ความปรารถนาเช่นนี้ทำให้ผู้คนรับมือไม่ถูกเลยจริงๆ

อวี๋เจิงกลัวว่าเขาจะปฏิเสธ จึงทิ้งเอ่ยรำพึงและปาดน้ำตา "อีจิ้งของเราดวงชะตาไม่ดี คุณคงจะรู้แล้ว พ่อของเธอเป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติดเหมือนกับคุณนี่แหละ สละชีพไปแล้ว แม้มักพลอยโดนลากเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องจนเสียชีวิต ผมแค่อยากให้เด็กคนนี้ได้มีชีวิตที่ราบรื่น แต่ใคร

* สมุนไพรจีนบำรุงกำลังสิบชนิด ในภาษาแพทย์แผนจีนเรียกว่าสมุนไพรสิบชั่ว ประกอบด้วยสมุนไพรบำรุงเลือดลมทั้งหมดสิบชนิด นำมาใช้ทำอาหารรูปแบบต่างๆ ได้มากมาย

จะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นอีก เป็นผู้กองทานที่ช่วยเธอไว้! คุณเป็นผู้มีพระคุณของเธอ! เมื่อสองวันก่อน ผมไปวัดเหวินฮว่าดูดวงให้เธอ พระท่านบอกว่าดวงชะตาเธอขาดผู้อุปถัมภ์* ผมคิดใคร่ครวญดูแล้ว คุณก็เป็นผู้อุปถัมภ์ในชีวิตเธอไม่ใช่หรือไง!"

ห่านหยางหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกไปเลย

อวีเจิงพูดไปพลางขอบตาก็แดงขึ้นมาอีก "อึ้งอึ้งของเราเนะ เชื่อฟังมากๆ ว่าง่ายมากๆ ถ้าคุณรับเธอเป็นลูกสาวบุญธรรม เธอจะต้องไม่สร้างความลำบากให้คุณแน่ๆ คุณว่าได้หรือเปล่า"

ห่านหยางดวงตาเต็มไปด้วยความหดหู่ ผ่านไปครู่ใหญ่ก็พยักหน้ารับ "ได้ ผมมีวาสนากับเด็กคนนี้อยู่ตัวคนเดียวมาครึ่งชีวิตแล้ว มีลูกสาวเพิ่มขึ้นอีกคนถือเป็นโชคกลางของผม"

อวีเจิงร้องไห้ดีใจอย่างสุดซึ้ง ลากห่านหยางกลับเข้าไปในห้องผู้ป่วยเสียแต่วันนั้น แล้วพูดกับชืออึ้งอย่างลึกลับว่า "อึ้งอึ้ง รีบเรียกคุณพ่อเร็ว!"

จิ้งนึ่งอึ้ง

"คะ?"

แน่นอนว่าการรับเป็นพ่อบุญธรรมจะทำอย่างฉาบฉวยไม่ได้ เมื่ออวีเจิงกับห่านหยางปรึกษากันแล้ว ทั้งคู่ก็ตัดสินใจรอวันที่ชืออึ้งจะออกจากโรงพยาบาลและเป็นวันเกิดปีที่สิบแปดของเธอพอดี จัดโต๊ะฉลองดื่มเหล้าที่บ้านเพื่อนับญาติอย่างเป็นทางการไปพร้อมๆ กับฉลองวันเกิดให้เธอ

เวลาเคลื่อนคล้อยผ่านไป ไม่นานก็ถึงคืนก่อนวันออกจากโรงพยาบาล เนื่องจากชืออึ้งอยู่ได้รุ่งไม่ได้ จิ้งจิงไม่ได้ยื่นกรานในความเป็นพิธีรีตองอย่างที่ผ่านมา และเกลี้ยกล่อมเธอให้นอนหลับแต่เนิ่นๆ

ทว่าเขากลับนอนไม่หลับ ตอนตีสองก็แอบลุกขึ้นมาจากเตียงเสริม

* ผู้อุปถัมภ์ ในโหราศาสตร์จีนเรียกว่ากัซัน หมายถึงผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือไม่ว่าจะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ คอยอุปถัมภ์ค้ำจุน ถ้าพื้นดวงมีผู้อุปถัมภ์ตกอยู่ในด้านใดของชีวิต ชีวิตด้านนั้นก็จะดี

เดินย่องเบาๆ ไปหยุดอยู่ข้างเตียงแล้วโน้มตัวลงจูบดวงตาของเธอ เอ๋อ เสียงเบาว่า "เด็กน้อย สุขสันต์วันเกิด"

สาวน้อยหลับลึก แม้แต่ลมหายใจก็ยังหอมสดชื่น

ในที่สุดเขาก็ขึ้นไปนอนบนเตียงอย่างพอดพอดีใจ

เช้าวันรุ่งขึ้นอวี๋เฉิงมาจัดการขั้นตอนในการย้ายออกจากโรงพยาบาล ซึ่งต้องเปลี่ยนจากชุดผู้ป่วยไปสวมมินิเดรสสีแดงที่จี๋เขียนนำมาให้เมื่อหลายวันก่อน ตอนที่มาเยี่ยม

จี๋รังกำลังเก็บกระเป๋า อยู่มาเกือบจะสองเดือนจนห้องผู้ป่วยแทบจะกลายเป็นบ้านหลังที่สองของเขาแล้ว อีกทั้งยังมีของขวัญเยี่ยมไข้อีกมากมาย บรรจุใส่ในกระเป๋าเดินทางสองใบได้เต็มพิกัด

อวี๋เฉิงจัดการขั้นตอนย้ายออกจากโรงพยาบาลเสร็จแล้วก็กลับมาถือกระเป๋าคนละใบกับจี๋รังกและเดินออกไปข้างนอก

ซึ่งสวมมินิเดรสสีแดง เดินตามหลังไปอย่างเรียบร้อยน่ารัก

เมื่อเดินไปถึงระเบียงทางเดิน เด็กชายที่ค้ำโรงพยาบาลอยู่ในห้องผู้ป่วยข้างๆ ก็ถือดอกกุหลาบดอกหนึ่งวิ่งออกมา เอ๋อเสียงอ้อแอ้ว่า "พี่อึ้งอึ้ง สุขสันต์วันเกิดครับ"

ซึ่งเซอร์ไพรส์มาก รับดอกกุหลาบไปแล้วลูบศีรษะเด็กชาย เอ๋อขอบคุณเขา

เมื่อไปถึงโต๊ะเวชระเบียน นางพยาบาลที่ดูแลเธอมาตลอดก็เดินถือกล่องของขวัญที่ห่อไว้อย่างสวยงามออกมา ยิ้มแล้วส่งให้เธอ "อึ้งอึ้ง สุขสันต์วันเกิดจ้า ไว้เจอกัน"

ตลอดทางที่เดินไปยังลิฟต์ เธอได้รับของขวัญมาราวเจ็ดแปดอย่าง

อวี๋เฉิงปลาบปลื้มปิติ "อึ้งอึ้งของเราคนชอบเยอะจัง"

เธอถือของขวัญและยิ้มอย่างมีความสุขขณะเดินออกจากประตูใหญ่ของโรงพยาบาลไป อวี๋เฉิงกับจี๋รังกยกกระเป๋าขึ้นรถ ส่วนซึ่งอึ้งยืนรออยู่ที่ชั้นบันได ตอนที่มองขึ้นไปก็เห็นว่าจ้อแอลอีดีขนาดใหญ่บนอาคารรัฐกิจ

บริเวณถนนฝั่งตรงข้ามมีตัวอักษรสีตัวประกอบขึ้นจากลูกกวาดรสสตรอเบอรี่
สีชมพูเขียนไว้ว่า

'สุขสันต์วันเกิด'

เธोज้องอยู่นาน ก็รู้สึกว่าจะบังเอิญมาก

หลังจากขึ้นรถไป รถก็ค่อยๆ ขับออกจากโรงพยาบาล เมื่อแล่นผ่าน
ป้ายจอดรถประจำทางข้างโรงพยาบาล โฆษณาในหน้าต่างกระจกของ
ป้ายจอดรถประจำทางก็ดันมีข้อความเขียนว่า

'สุขสันต์วันเกิด'

รถขับไปตลอดทาง ทุกหนแห่งที่สายตาดูถึงแทบจะเห็นจุดที่มี
ข้อความเขียนว่า 'สุขสันต์วันเกิด' ได้เกือบหมด

แม้กระทั่งตอนรถไฟแดง รถประจำทางคันหนึ่งมาหยุดลงที่ด้านข้าง
ซึ่งก็ยังเห็นว่านอกตัวรถประจำทางแปะป้ายพาดขวางขนาดใหญ่เขียน
ข้อความไว้ว่าสุขสันต์วันเกิด

เธอทนไม่ไหวในที่สุด หันไปพูดกับจี้ริงเบาๆ ว่า "พวกเขากำลังบอก
คำว่าสุขสันต์วันเกิดกับฉันเหรอ"

จี้ริงยิ้ม "เพิ่งรู้เหรอ"

ดวงตาเธอเป็นประกาย ร้องว่าหนึ่งที แล้วหันไปอย่างรวดเร็ว มือเล็กๆ
เกาะหน้าต่างรถมองดูตัวทุกที

เยอะมากจริงๆ ตลอดทางที่กลับบ้าน ทุกที่ที่สามารถโฆษณาได้
ล้วนเป็นคำอวยพรวันเกิดให้เธอ

ขณะรถขับเข้าไปในหมู่บ้าน บนต้นการบูรสองต้นที่ข้างหน้าหมู่บ้าน
ก็มีลูกโป่งหลากสีสนผูกไว้เต็มไปหมด บนลูกโป่งแต่ละลูกมีข้อความ

เขียนว่าสุขสันต์วันเกิดลอยละล่องอ่อนช้อยท่ามกลางสายลม

ซึ่งก็กระโดดลงจากรถด้วยขอบตาแดงระเรื่อ มองดูอย่างจริงจังจิ้งจอกหนึ่ง
จากนั้นก็หันตัวพุ่งเข้าไปในอ้อมแขนของเด็กหนุ่ม

โอบรอบคอของเขาพาลงถามเสียงละมุนว่า "นายทำให้ฉันเหรอ"

จิ้งจอกยิ้มแล้วโอบกอดเธอไว้ ก่อนจะก้มหน้าลงจูบเส้นผมที่อ่อนนุ่ม
ของเธอ "ยินดีต้อนรับสู่การเติบโตใหญ่ เด็กน้อย"

บทที่ 90

อู๋อิงหวาออกไปซื้อกับข้าวแต่เช้า จากนั้นก็จัดอาหารหลากหลายชนิด
หน้าตาชวนมองไว้เต็มโต๊ะ

อู๋จิวทำตามความชื่นชอบของเด็กผู้หญิง ประดับตกแต่งสายรุ้งสีชมพู
และลูกโป่งต่างๆ ภายในบ้าน เค้กก็จองไว้แต่เนิ่นๆ แล้ว เป็นรสช็อกโกแลต
ที่ชื่นชอบ

ช่วงเที่ยงวัน หานหยางที่ออกเวอร์แล้วก็เร่งรีบมาถึง

คนทั้งครอบครัวสุขสันต์หรรษา ฉลองวันเกิดให้ซื่อจิ้งก่อน หลังอธิษฐาน
ตัดเค้กแล้วก็ให้ซื่อจิ้งคาร์วะน้ำชาหานหยาง นับญาติกันอย่างเป็นทางการ

หลังกินข้าวเสร็จแล้วพวกผู้ใหญ่ต้องไปทำงานกันต่อ เวลาที่เหลือ
ก็ปล่อยให้เด็กๆ อยู่กันเอง

เดิมซื่อจิ้งคิดว่าตนคงไปไหนไม่ได้ ปรากฏว่าไม่ทันไรจิ้งก็พาเธอ
ลงจากตึกไปขึ้นรถอวตีสี่ตัว

ซื่อจิ้งเซอร์ไพรส์เล็กน้อย ถามเสียงเบาว่า "เราจะไปไหนกัน"

จิ้งยิ้มโน้มตัวมาคาดเข็มขัดนิรภัยให้เธอ "ไปฉลองวันเกิดเธอ"

รถพาทั้งคู่ไปถึงบ้านพักตากอากาศริมชายหาด

ปัจจุบันราคาบ้านพุ่งสูงขึ้นไม่น้อย บ้านพักตากอากาศติดทะเลแทบจะราคาสูงถึงสวรรค์ แต่บ้านพักตากอากาศหลังนี้ซื้อไว้นานแล้ว เป็นอสังหาริมทรัพย์ของแม่จิ้งซึ่งตอนนี้เป็นชื่อของเขา

ก่อนหน้าจิ้งจะไม่ยอมมาที่นี่ เขาหลีกเลี่ยงทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับอดีต บ้านพักตากอากาศจึงลลงกลอนไว้นานหนา มีฝุ่นเซอร์ไปทั่ว ทว่าก่อนจะมาพัก เขาได้หาคนมาบดกวาด เปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์ใหม่ ในสวนหย่อมเล็กๆ หน้าประตูบ้านก็ปลูกดอกไม้ดูมีชีวิตชีวา บ้านหลังเปลี่ยนเป็นใหม่เอี่ยม ได้ยินเสียงดนตรีสะท้อนแก้วหูดังมาจากข้างในแต่ไกล เหมือนกำลังจัดงานปาร์ตี้

จิ้งหวางตากระตูก บอกให้เธอชมดอกไม้ในสวนไปก่อน จากนั้นเขาก็ตรงไปเปิดประตู ตวาดใส่คนข้างในว่า "ไอ้เบ้มชวี! ปิดเสียงให้ฉันเดี๋ยวนี้!"

ถึงได้เงียบเสียงลง

เยวี่ยหลี่สวมหมวกวันเกิด ถือไฟเย็นที่กำลังเผาไหม้อยู่ปราดออกมาจากประตู "อึ้งอึ้ง สุขสันต์วันเกิด!"

"ว้าว" ซีอึ้งร้องอย่างแปลกใจระคนปลาบปลื้ม

บ้านพักตากอากาศเป็นสถานที่จัดงานปาร์ตี้ครั้งนี้ ขนมเค้กของหวาน อาหารว่างเครื่องดื่มพร้อมสรรพ เมื่อซีอึ้งก้าวเข้าประตูไปก็พบลัว่บิงกับหลิวไ่หยางถือตะกร้าดอกไม้ที่ข้างในเต็มไปด้วยกลีบดอกกุหลาบ ทั้งคู่โปรยกลีบดอกกุหลาบเหล่านั้นลงบนศีรษะซีอึ้ง

ทำเอาจิ้งโมโหและถีบใส่ไปคนละที

เพื่อนสนิทของเธอทุกคนก็อยู่ด้วย ทั้งยังมีฟูหนานสวีมาร่วมอีก

จิ้งรู้ว่าเธอชอบความรื่นเริงจึงจัดพิธีบรรลุนิติภาวะที่สนุกสนานให้ โดยทำตามคำเตือนของคุณหมอ

หลังผ่านช่วงมัธยมปลายแล้วก็ต่างคนต่างไป บางที่อาจไม่มีโอกาสเจอกันพร้อมหน้าแบบนี้ก็ไม่ได้

ปาร์ตี้ในวันเกิดที่ไม่มีเสียงเพลงจ๊ดยาวไปจนถึงหัวค่ำ อุณหภูมิ

ข้างนอกค่อยๆ ลดลง ดวงอาทิตย์ยามเย็นสาดแสงงามตระการลงบน
ผิวทะเล

จิ้งจูงซิ่งขึ้นไปบนหาดฟ้าเพื่อชมทะเล

ที่นี้อยู่ห่างจากทะเลเพียงแค่นอนและผืนทรายขวางกั้น เมื่อมองจาก
ตรงนี้ สามารถเห็นผิวน้ำทะเลสีฟ้าครามได้ไกลสุดลูกหูลูกตา และยังมี
แสงสีทองเป็นประกายจากพระอาทิตย์ตกในยามที่จมลงสู่ผืนทะเล

จิ้งจูงรู้สึกว่างดงามมาก หยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาถ่ายรูปวิวสวยแล้ว
ถ่ายรูป

ที่เอวมีมือสองข้างโอบรอบไว้

จิ้งจูงกอดเธอจากข้างหลัง

เขาตัวสูงใหญ่ อ้อมกอดกว้าง พอกอดเธอไว้แบบนี้แล้วก็เหมือนว่า
จะสามารถขวางกั้นเคราะห์ร้ายและเภทภัยทุกอย่างให้เธอได้

จิ้งจูงโน้มตัวลงวางคางบนหัวไหล่เธอเบาๆ พอหันหน้ามาเล็กน้อย
ริมฝีปากของเขาก็ประทับที่ข้างโอบของเธอ เวลาเขาหายใจจะรู้สึกจุกจิก

จิ้งจูงหัวเราะเสียงนุ่มละมุน และใช้มือผลักเขา "นายทำอะไรนะ จักจี้"

จิ้งจูงหัวเราะ ใช้มือหนึ่งจับศีรษะเธอไว้แล้วหันหน้ามาจูบแรงๆ บน
โอบหน้าเธอ "เธอว่าฉันทำอะไรนะ"

เสียงดัง 'จ๊วบ' จนจิ้งจูงหน้าแดงแล้ว

เด็กหนุ่มกระซิบแซนราวกับอยากจะทำเธอให้จมเข้าไปในเลือดเนื้อ
ของตน ริมฝีปากขยับเข้าใกล้หูของเธอ เรียกขานแผ่วเบา "อึ้งอึ้ง"

โอบหูส่วนนอกไวต่อความรู้สึกมาก เธอตัวสั่นระริก เสียงก็อ่อนระทวย
"หืม?"

"ที่แรกฉันคิดจะจัดงานสารภาพรักที่อลังการและมีเพียงหนึ่งเดียว
ให้เธอ" จิ้งจูงโอบเธอ หลังทรมานเธอแล้วเขาก็เยกหน้ามองผืนทะเลที่
อยู่ไกลออกไป "แต่ตอนนี้ฉันคิดว่าขอแค่เธอสบายดีอยู่ข้างฉันก็พอแล้ว"

หลังประสบกับความเศร้าความสุขมหันต์ ความธรรมดาเรียบง่าย

จึงเป็นความปรารถนาเพียงหนึ่งเดียว

จิ้งจึงปล่อยมือออก พลิกตัวซึ่งให้หันกลับมา ฝ่ามือแนบอยู่บนใบหน้าเด็กสาว ใช้นิ้วโป้งลูบไล้ข้างแก้มเบาๆ จากนั้นก็ก้มหน้าลงเอาปลายจมูกชนกับเธอ "คบกับฉันได้ไหม"

สาวน้อยดวงตาเบิกกว้าง พอกะพริบตา ขนตาก็กวาดผ่านผิวเขา เธอเหม้มปาก นิ้วมือกำชายเสื้อเขาไว้ เขย่งขึ้นเบาๆ แล้วประทับจูบลงบนริมฝีปากเขา

ซึ่งเขินอายเล็กน้อย เมื่อแตะแล้วก็ผละออก เธอก้มหน้าลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ทั้งหวานและอ่อนนุ่ม "ได้"

จิ้งยิ้มออกมา "แค่นี้จะไปพอได้ไง"

มือข้างหนึ่งของเขารั้งใบหน้าเธอเข้ามาแล้วก้มลงจูบ

การจูบที่มีความหมายอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก ข้อห้ามทั้งหมดล้วนถูกลดออกในชั่วเวลานี้ ในที่สุดเขาก็สามารถจูบเธอได้โดยไม่ต้องพะวงใดๆ ทั้งสิ้น ชั่วแรกโพรงปากเข้าไปดูดดื่มพลิกตลบ อายากะกลืนกินเธอลงท้องไป ให้เธอตกเป็นของเขาทั้งหมดถึงจะดี

ซึ่งถูกเขาจูบจนมีเมื่ง สองขาอ่อนนวยบย็นไม่อยู่ เด็กหนุ่มโอบเอวเธอไว้ให้ก้าวถอยไปด้านหลัง จนกระทั่งร่างพิงติดกับกระเบื้อง เขาบีบเอวเธอแล้วทำรูมร่ามยิ่งขึ้น

อาทิตยสนธยาค่อยๆ จมลงสู่เส้นขอบฟ้า แสงสายัณห์คล้ายหายลับคล้ายปรากฏ แสงสว่างรอบข้างจางลง แต่แวตเขาเรารวกับดวงดาว

เขาผละจากริมฝีปากเธอ แนบหน้าผากชิดติดกับเธอ เรียกเธอเสียงแผ่วต่ำ "ที่รัก"

ในดวงตาเธอรอวกับมีม่านหมอก ริมฝีปากเล็กเผยอ ถูกเขาจูบจนยังเรียกสติคืนมาได้ ตอบกลับเสียงอ่อนนุ่มว่า "อืม..."

ทั่วทั้งร่างเขาเหมือนโดนไฟสุ่ม จิ้งฝังศีรษะลงกดจูบบนกระดูกไหปลาร้าเธอ ค่อยๆ ไล่ขึ้นไปข้างบน แล้วจูบจากลำคอไปที่ใบหู จูบจน

สาวน้อยสองขาอ่อนยวบไม่ขยับเขยื้อนอยู่ในอ้อมอกของเขา เธอได้ยินเสียงแหบพร่าของเขา "ฉันรักเธอ"

จนตายก็ไม่เปลี่ยน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3Na4y3l>